

BURJUVA GÜÇLERİN TÜKENİŞİ

İnsan ilişkilerini etkileyen, hatta belirleyen dış koşullar değişime uğradığında insanlar da, insanlar arası ilişkiler de değişime uğrar. Ama insan ilişkilerindeki değişim her zaman net olarak anlaşılabilir. Hele özdeki değişiklik görülmez de yalnızca biçimdeki, görüntüdeki duruma bakılırsa, başlamış olan büyük değişim hiç anlaşılabilir. İnsan ilişkilerindeki ve düşüncedeki değişimi anlamak için temeldeki değişime bakmak gerekir.

Belli bir ekonomik temele dayanan toplumsal ilişkiler, eski ekonomik yapı çözümlenip dağılmaya başladıkça, kendileri de çözümlenip dağılır. Yeni ekonomik ilişkilere bağlı olarak yeni toplumsal ilişkiler oluşmaya başlar. Yeni toplumsal ilişkiler belirginleşmeye başladıkça varolan toplumsal biçimle çatışmaya girer. Bu çatışmanın sonucunda insanlar on yıllardır egemenliği altında kaldıkları eski toplumsal biçimi parçalarlar. Eski toplumun, yeni toplum güçleri, devrimci sınıf tarafından bu parçalanma dönemi, her şeyin açık olarak yaşandığı dönemdir. Fakat bu noktaya değin insan ilişkilerinde ve düşüncelerde değişim her zaman çok belirgin olarak kendini göstermez. Kendini görünüşle sınırlayanlar daha nüve halindeyken kendisini gösteren yeni ve doğmakta olanı göremezler. O zaman da bir süre öncesine kadar krala, çara, sultana vb. bağlı olan insanların, çok kısa süre sonra, nasıl olup da onları devirdiklerini, egemenliklerini yerle bir ettiklerini anlayamazlar. Aslında anlaşılacak bir durum yoktur bunda. Eski feodal dönemin içinde önce adım adım, daha sonra hızlı ve yoğun bir biçimde yeni toplu-

mun dayanakları oluşmaya başlar. Toplumsal ilişkiler fiilen var olan biçimin dışına taşar. Eski biçim içinde yeni ilişkiler kurulur. Ama yeni ilişkiler, eski biçimin baskısı ve engeli altındadır. Yani, eskinin içinde yeni üretici güçler gelişip olgunlaşır. Yapılması gereken bu güçleri serbest bırakmaktır (özgürleştirmektir). Devrimler de bunu yapar.

Böyle bir süreç kapitalist toplumda da yaşanır. Kapitalist toplumun lider sınıfı olan burjuva sınıfı tüm maddi ilişkileri sürekli olarak geliştirmeksizin gelişemez. Maddi koşulların gelişmesi ise, kapitalist toplumun yerini alacak olan komünist toplumun dayanacağı maddi öğelerin temelidir. Komünist devrim, sanayi ve tarih tarafından sürekli gündeme getirilir. Sadece para sisteminin gelişme derecesi bile komünist topluma geçişin nasıl da olgunlaştığını göstermeye yeter. Üretimin, ekonominin toplumsallaşması o düzeye gelir ki, üretici güçlerin bu toplumsallığı ile kapitalist biçim her alanda şiddetli bir çatışmaya girer. Burada devrim ve yeni toplumsal ilişkilere geçiş bir ölüm-kalım sorunu haline gelir. Kapitalist toplumda yeni toplumun maddi öncülleri ortaya çıkar, ancak, komünist toplumsal ilişkiler kapitalist toplumda gerçekleşmez. İleri komünal ilişki, ancak üretim araçlarının, üreticilerin ortak denetiminde olduğu yerde olur. Burada, kapitalist toplumun zeminleri üzerinde, ortaya çıkan sayısız toplumsal ilişki, güçlü bir şekilde yeni topluma geçişini işaret eder. İnsanın toplumsal gelişimi, ya da toplumsal insanlığın gelişimi, kapitalist düzenle her noktada çatışma içine girmiştir. Emekçi halk kitleleri, bu çatışma içinde, her ge-

Devrim çağında, tarihin en devrimci döneminde bulunuyoruz. Devrim çağında yaşamak, emekçilerin bilincinde köklü bir değişimin oluşması da demektir. Devrim çağını hazırlayan tarihsel nesnel koşullardır. Çağın devrimci olayları ise tarihi yapan kitlelerden ayrı değildir. Devrim çağı, kitleleri devrimcileştirdi, kitleler de çağı devrimcileştirdi. Halk kitlelerinin düşüncesinin ve pratiğinin tüm devrimci içeriğine karşın kitlelerin kendi koşullarının bilincine varmaları her zaman açık olmayabilir. Bazen sanki devrimci olan bu insanlar değilmiş gibi düşünce ve davranış içine girerler. Hayır, bu yanıltıcıdır. Değişim ve devrim dönemleri öyle herkese anlaşılır gelecek kadar kendini bütün olgularıyla ortaya koymaz.

çen gün, yeni topluma geçişin zorunluluğunu görür ve kavrarlar. Tabi bu her zaman, bu denli açık seçik değildir. Kitleler düşünce ve eylemde eskinin etkisinden hemen kurtulamazlar. Bu çelişkili durum devrim anına dek sürer. Burada asıl kavranması gereken yön, halk kitlelerinin yeni olana, doğmakta olana yönelmesidir. Gerçek eylemlerinde ve gerçek düşüncelerinde köklü bir değişim başlamıştır. Görünürde ise sanki değişen bir durum doğmamıştır; insanlar eskisi gibi yaşıyorlar ve eskisi gibi düşünüyorlardır. Bu değişimi anlamak için görüntüye değil, görünene bakmak, biçimsel olanı değil, kitlelerin hareketinin ve düşüncelerinin gerçek anlamını kavramak gerekiyor.

Kitlelerin ilişkilerinde ve düşüncelerinde değişim (eğitim, kültür, sanat, dünya görüşü vb.) yeni ekonomik olgulara bağlı olarak gündeme gelmekle birlikte, yalnızca bununla sınırlı değildir. Dünya devrim

süreci ve bulunduğu topraklardaki devrim mücadelesi de kitlelerin hareketini derinden etkiler. Devrimci mücadele ve devrim, kitlelerin durumunu derinden etkileyerek, onları geçmişlerini sorgulayacak biçimde yeni düşünce biçimine yöneltir ve yeni düşünce biçimine rağmen, eskinin izlerini ve bazı ilişkilerini üzerlerinde taşımaya devam ederler. Düşünce biçimi, alışkanlıklar ekonomik değişim gibi hemen çok belirgin ve net olarak ortaya çıkmaz. Eskinin izleri yeni toplumda bile uzun süre görülür. Tüm bunlar biçime ilişkindir, içeriğe ilişkin değildir. Bir bütün olarak tarihsel değişim, toplum ilişkilerine yeni bir içerik kazandırır. Günlük ilişkilerde bu içerik değişimine rağmen eski biçim kendini çeşitli görüngüler içinde gösterir. Yeni, kendi özgül temeline dayanana dek, eski her yönden aşılmış sayılmaz. Biz halk kitlelerindeki devrimci değişimi, onların halen üzerlerinden atamadıkları eski biçiminde değil, hareketlerinin ve düşüncelerinin yeni içeriği ile değerlendirmeliyiz. Emekçi kitlelerin durumundaki büyük değişimi, ancak devrimci biçimde düşünerek, olguları temeliyle kavrayarak anlayabiliriz.

Kitlelerin durumunda nasıl bir değişim olduğunu anlamamızın bir yolu da halkın tarihsel gelişime gösterdiği ilgidir. Yalnız ülke içinde değil, dünyadaki değişim de çok yakından ve ilgiyle takip edilmeye başlanır. Hiç şüphesiz kendi dışlarındaki değişimin, kendi yaşamlarını etkilemesi, onları, bu değişimi ve gelişimi anlamaya ve ilgi göstermeye iter. Eğer dünyadaki ve ülkedeki değişim kitlelerin yaşamını etkilemiyorsa, değiştirmiyorsa, insanlar bu gelişmeyi duymaz, eskisi gibi yaşamaya devam ederler. Ama bu gelişme onları da değişime zorluyorsa, o zaman kendilerinin dışındaki her gelişime büyük bir ilgi gösterirler. Karadenizli fındık üreticisi değil Ankara'daki hükümet değişikliğini, Londra borsasındaki dünya buğday fiyatlarını yakından takip etmek zorundadır. Halk kitleleri dünyadaki sınıf savaşımını, çatışmaları, toplumsal ekonomik değişimleri ilgiyle takip ediyorlar. Ama kendi dışlarındaki gelişmeleri salt izlemek için değil, onu değiştirmek için de ilgiyle izlerler.

Devrim çağında, tarihin en devrimci döneminde bulunuyoruz. Devrim çağında yaşamak, emekçilerin bilincinde köklü bir değişimin oluşması da demektir. Devrim çağını hazırlayan tarihsel nesnel koşullardır. Çağın devrimci olayları ise tarihi yapan kitlelerden ayrı değildir. Devrim çağı, kitleleri devrimcileştirdi, kitleler de çağı devrimcileştirdi. Halk kitlelerinin düşüncesinin ve pratiğinin tüm devrimci içeriğine karşın kitlelerin kendi koşullarının bilincine varmaları her zaman açık olmayabilir. Bazen sanki devrimci olan bu insanlar değilmiş gibi düşünce ve davranış içine girerler. Hayır, bu yanıltıcıdır. Değişim ve devrim dönemleri öyle herkese anlaşılır gelecek kadar kendini bütün olgularıyla ortaya koymaz.

Her olguya yüzeysel bakan sosyalistlerin en çok yanılgıya düştükleri nokta, emekçi kitlelerin bir dönem bu burjuva partisinin, başka bir dönem şu burjuva partisinin peşinden gitmelerini, kitlelerin geri eğilimleri olarak yorumlamalarıdır. Bu, her zaman böyle olmadığı gibi, tarihsel boyutu içinde değerlendirdiğimizde, tamamen farklı bir gelişmenin ifadesi de olabilir. Çeşitli burjuva güçler tükenirken, halk kitleleri diğer geride kalan burjuva güçleri (eğilimleri) de tüketmek üzere öne çıkarabi-

li. Eğer tüm burjuva güçler iktidara gelip, kendini tüketme süreci yaşamamış olsa, söz sırası nasıl proletaryaya gelecek? Çeşitli burjuva güçlerin halk kitlelerine dayanarak (baskı, aldatma, rüşvet ve saflıklarından yararlanarak vb.) varlıklarını sürdürmesi, kitlelerin burjuva sistemle ve burjuva güçlerle çelişkisiz, çatışmasız bir arada olduğu ve onların yanında olduğu anlamına gelmez. Gerçekte ise toplumsal yaşamda herkesin herkese karşı savaşı, devrimci sınıfla kapitalist sınıf arasında toplumsal bir savaş sürüp gider. Burjuva toplum, sınıflı bir toplumdur ve sınıflı yapısı nedeniyle proletarya ile kapitalistler arasında, her koşulda, her durumda ve her zaman sınıf savaşımı vardır. Halk kitleleri, burjuva partilere oy verirken bile, aralarında bir savaşımın sürdüğü gerçeği doğru kavranmalı, derinlikli kavranmalı. Burjuvazi halka dayanarak, onun desteği ile eski düzeni yıktı ve iktidara geldi. Bugün de şu ya da bu burjuva eğilim, halkın desteği ile diğer burjuva eğilimleri alt edebiliyor. Ama tarihsel boyutuyla bakıldığında, burjuvaziye deviren de yine halk kitleleridir.

Kapitalist temele dayanan her politik güç, her burjuva politika kendini tüketir zorunlu olarak. Hiç bir burjuva politik güç, emekçi sınıf üzerinde, uzun süre ideolojik, politik hegemonyasını sürdüremez, bir süre sonra yıpranır. O nedenle belli sürelerle çeşitli burjuva güçler yer değiştirirler. Burjuva politikasının özü, emekçi kitleleri baskı altında tutma ve sömürmedir. Kapitalizmin ekonomik yasaları, halk kitlelerinin sefalet ve yoksulluğa itilmesi yönünde işler. Bu durumda burjuvazi kitleler üzerinde ideolojik, politik hegemonyasını sürdüremez. Yine aynı nedenle politikada değişikliğe gitmeden artık eski yöntemlerle yönetemez duruma gelir. Bir halk sürekli aldatılamaz. Belli bir yerde halk, kendi elleriyle iktidara getirdiği güçleri, yine kendi elleriyle oradan uzaklaştırır. Proletaryanın burjuvaziye ağır darbeler indirdiği, ama henüz iktidara gelemediği durumlarda orta sınıflar, küçük burjuvazi, burjuvaziyle işbirliğine gider, iktidarına destek verir ya da katılım sağlar. Ama aynı tarihsel sonuç daha kısa süre içinde onların da başına gelir. Küçük burjuvazi de sözünü söyler, rolünü oynar, devrimci barutunu tüketir – söz artık proletaryadadır!

Türkiye'de burjuva düzen çözülme, dağılma içindedir. Tüm burjuva güçler iktidara geldi ve tükendi. Sermaye tüm güçlerini savaşa sürdü. Ve hepsi de yıprandı. Şimdi halk başka bir burjuva gücü öne çıkardı, onu da tüketmek üzere. Küçük burjuva güçler ise çeşitli yollarla burjuvaziyle işbirliği içine girdi. Şimdi yıpranma ve tükenme sırası onlarda. Zaten belli ölçüde yıpranmış durumdadır. Ancak burjuvazi öyle tükendi ki, halk kitleleri bu durum karşısında küçük burjuva hareketi öne çıkarabilir. Teoride, politikada ne söylenirse söylenin, pratikte kapitalist sistemi aşmayan bir politika ve politik hareket sonunda kendini tüketir. Çünkü sistem, kendini aşmayan her toplumsal hareketi kendi egemenliği altına alır. Ve bunu sayısız yollarla yapar.

Proletarya tarihteki rolünü oynamak için hazırlıklarını sıkı tutmalıdır, savaşımını sıkı tutmalıdır.

C.DAĞLI

DEVİRİMİ AVUÇLARIMIZA DÜŞÜRECEK GELİŞME

Ağustos ayında, ABD’de başlayan ve Avrupa’ya doğru yayılan ipotekli ev kredilerinin çöküşüne dair yazdığımız yazımızda, “Ne kadar derin, ne kadar yaygın?” diye sormuştuk. Aradan geçen kısacık sürede öylesine yoğun gelişmeler yaşandı ki, şimdi rahatlıkla şunu söyleyebiliriz: Başlayan bu yeni yıkım dalgası, kapitalizmin tarihinde görülmemiş derinlikte ve yaygınlıkta bir bunalımdır ve sonuçları koca bir çağın, kapitalizmden komünizme geçiş çağının en önemli dönüm noktası olacaktır.

Kibirli Oportünizm ve İyimsiz Devrimcilik

Kapitalist sistemde ne zaman bir bunalım patlak verse, komünist hareket içerisinde “kapitalizmin sonu geldi!” sesleri yükselmeye başlar. Marx ve Engels de, yaşadıkları dönem boyunca, her on yılda bir tekrarlanan bunalımlardan büyük heyecan duydular, proletaryanın zaferi için umut beslediler. Bunlardan sadece ikisi, 1848 barikatları ve Paris Komünü olarak, büyük ustaların beklentilerine karşılık olurken, çoğu ekonomik bunalım arkasında fazla devrimci birikim bırakmadan geçip gitti. Yıllar sonra Lenin, tarihsel materyalizmin büyük kurucularının boş çıkan beklentilerini; bilgiçlik ve kibirlikle kapitalizmi ölümsüz ilan eden ihtiyaç ve yüreksiz oportünizm karşısında binlerce kez daha devrimci olarak kutsayacaktı.

Bugün de benzer bir ayırımı yaşıyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin dikeyleri her yerden patlarken, sistemin dayanma gücüne yaltakça iman getirmiş olan reformistler; aman ha, diyorlar, kapitalizmin sonunun geldiğine dair gereksiz umutlara düşmeyin, hele ki devrimci hedefleri aklınızdan bile geçirmeyin. Bu bunalım, olsa olsa, işçi sınıfıyla burjuvaziyi yeni bir düzlemde uzlaştıracak mükemmel fırsatlar doğurur, hepsi bu.

Reformistlerin bu kibir, ve bilgiçlik dolu düşüncesi, kapitalizmin bugüne değin yaşadığı tüm bunalımları atlatabilmiş olmasına dayanıyor. Dar kafalı budalalıkları bir yana, reformistlerin bunalımlar tarihini okurken gözden kaçırdıkları çok önemli bir nokta var: kapitalist sistem, içine düştüğü krizi aşip bir sonrakinin temellerini atarken, öte yandan sistemin iç çelişkilerini yumuşatan müdahale yollarını ve telif edici etkileri de iskartaya çıkarır; çözümün olanakları giderek daralır ve bir önceki krizin aşılmasına yardımcı olan öğe, bir sonrakinde işe yaramaz hale gelir.

1873’te patlak veren ilk dünya kapitalist bunalımı, tekelcilikle ve emperyalist aşamaya geçişle atlatılmıştı. 1929 büyük bunalımıysa, devlet-tekel bütünleşmesinin tamamlanması ve yeni-sömürgecilik ilişkileriyle çözüldü. 1974’te petrol kriziyle ilk hızını alan ve günümüze kadar etkisini sürdüren son büyük bunalım, küresel düzeyde mekanizmaları kurulan finansal balonlarla hafifletildi. Son büyük bunalımın son perdesi ise 2000’li yıllarda açıldı ve emperyalist-kapitalist dünyanın elinde, kredi musluklarını sonuna dek açmaktan başka bir düzenleme aracı kalmamıştı. Şimdi gündemi dolduran alt-üst oluşlar, bu son sığınağın da işe yaramaz hale geldiğini kanıtıyor.

Virüs Gibi Yayılan Bunalım

Biz, kapitalizmden komünizme geçiş çağının en önemli dönüm noktasına geldiğimizi söylerken, hiç olmazsa ihtiyarca bilgiçlik karşısında bu beklentimizin devrimci esinle dolu olduğu tesellisine sığınmayacağız. Bu teselliye ihtiyacımız yok. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü, Yeni Evre düşüncesinin kazandırdığı bilimsel kavrayışla, ba-

şından bu yana izliyor ve varılan bilimsel sonuçları sürekli aktarıyoruz. Ama şimdi, bırakalım, son bir kaç ayın olayları ve ortaya çıkan tepkiler bizim yerimize konuşsun.

Krizde son perdeyi açan gelişmelerin ayak sesleri 2006 yılında duyulmaya başlanmıştı. ABD kredi piyasasında 10 trilyon dolar gibi muazzam bir hayali-sermaye yaratmış olan mortgage (ipotekli ev kredileri) piyasası, çöküş sinyalleri veriyordu. Ve 2007 yılının ilk yarısı geride kalırken, skor tabe-

larında şunlar yazıyordu: 50’den fazla ipotek bankası, 100 kredi aracısı şirket iflasın eşliğindeydi ve 2 milyon eve haciz gelmişti. Bu kurum ve şirketlere fon sağlayan dev bankalar, ardi ardına mortgage birimlerini tasfiye etmeye başladılar.

Temmuz sonunda kriz virüsü, bu kez private equity funds (özel yatırım fonları) sayesinde borsalara sıçradı. Bu fonlar, bolca ve düşük faizle aldıkları borç paralarla, şirketlere değerlerinin çok üzerinde satış teklifleri sunuyorlar ve bu fahiş fiyatlar sayesinde, borsaların “tarihi rekorlar” kırmasına aracılık ediyorlardı. Ama, adım adım borç muslukları kapanınca, 300 milyar doları aşan satın alma işlemleri masada kaldı ve bunu, borsaların “tarihi çöküş zirveleri” izledi. Ağustos ayının ortalarına dek süren yalnızca üç hafta içinde dünya borsalarında 6 trilyon doların buharlaştığı hesaplanıyordu. (evet, trilyon!!)

Ağustos’ta kriz, tam anlamıyla Avrupa kıtasını da teslim almıştı. Konut piyasası ve borsalarda batan paralarını telafi etmek isteyen bankalar Ağustos’un ikinci haftasında birbirlerine borç para vermeyi tamamen durdurdular. Dünya kredi ve nakit para akışının can damarı olan ve bankaların kısa vadelerle birbirlerine nakit-borç sağladıkları “interbank” işlemleri, kelimenin tam anlamıyla kilitlendi. Bu durum, dünyanın belli başlı merkez bankalarını acil harekete geçirdi. ABD, Avrupa, Japonya ve Avustralya merkez bankaları, piyasalara bir kaç gün içinde 250 milyar dolar nakit para sürdüler. Aslında, bankaların elinde kalan ve kimseye satmadıkları için bir anda tüm hayali-sermaye değerlerini yitirip, köfte-ekmek sarmaya bile yaramayacak (bu benzetme için Koray Çalışkan’a teşekkürler) bir kağıt parçasına dönüşen tahvilleri satın aldılar. Merkez bankaları tarihinin bu en geniş ölçekli ortak müdahalesinde amaç, sistemin can damarı “interbank”ı yeniden canlandırabilmektir.

Merkez bankalarının bu operasyonu henüz sürerken kaleme aldığımız yazıda, bunun etkisinin sadece bir kaç ay süreceğini söyledik. Yanılmışız. Merkez bankaları tarihinin en büyük ortak müdahalesinin ömrü, sadece üç haftaymış. Eylül ayı başında, yine öğreniyoruz ki, Avrupa’da bankalar bir kez daha rakiplerine borç para vermeyi kesmişler. 10 Eylül’de BBC’nin web sitesine düşen bir habere göre, günlük işlem transferlerini kesen bankalar, bütün umutlarını emeklilik ve sigorta fonlarının bankalara vereceği kısa vadeli borçlara bağlamışlardır. Aksi takdirde bankalar, çok kısa sürede 142 milyar dolarlık nakit ödemeyi gerçekleştirilmeyeceklerdir. Demek ki, merkez bankalarının 250 milyarlık serumu, kanserli hastalara ilaç olmamıştır.

15 Eylül’de bu kez İngiltere, tarihi görüntülerle gündeme girdi. Northern Rock adlı, en büyük bankalar arasındaki kurumun şubeleri önünde kuyruklar oluşturan halk, iki günde 4 milyar dolar parayı geri çekti. Böylesi bir bankacılık skandalı, İngiltere’de en son 1837’de görülmüştü. İngiliz hükümeti alelacele Northern Rock’ın tüm mevduatlarına yüzde yüz devlet güvencesi getirdi. Yani bir anlamıyla banka İngiliz hükümeti tarafından devletleştirildi. Bu olayı daha önce aktardıklarımızdan ayıran önemli bir nokta: Güvensizlik ve endişe, önce kredi aracıları ve fonlar arasında başlamıştı. Sonra, bankalar arasına da yayıldı. Ve şimdi bu güvensizlik, bankaların önüne yığılan halka doğru yayılmaktadır. Sisteme olan güvensizlik halk kitleleri içinde genel bir hal aldığı anda, devrimin nasıl büyük bir hırsıyla mayalanıp olgunlaştığına, tarih onlarca kez tanıklık eder.

Eylül ayı ortalarından sonra bütün umutlar bu kez, ABD Merkez Bankası FED’in açıklayacağı faiz indirimine bağlanmıştı. Faizlerin in-

mesi demek, daha büyük miktarlarda ve daha düşük maliyetle borç para bulunabileceği umudu demektir. Yani FED, her tarafından hava kaçırılan balona, daha yüksek tazyikle hava pompalamaya devam edecektir. Emperyalist-kapitalist sistem, dünya üretiminin neredeyse sekiz katına ulaşan 420 trilyon (evet, trilyon!!) değerindeki hisse-bono-tahvil, vs.nin değerini korumak için, her tür bedeli göze almayı kararlaştırmıştı. Beklendiği gibi FED, faiz oranını indirdi. Bu haber “piyasaları uçurdu”. Fakat öte yandan bu karar, doların değerinde önlenemez düşüşleri beraberinde getirdi. Şimdi de, başta petrol olmak üzere, bütün ticari mallardan enflasyonu azdıracak kuvvette fiyat yükselişleri başladı.

Korku Dağları Sardı

Şimdi, bu gelişme ve olayların ekonomi yazınında nasıl yankı bulduğuna, nasıl yorumlandığına bakalım.

IMF baş ekonomisti Kenneth Rogoff, “Mali kriz, ABD’nin dünya ekonomisi içindeki en büyük mali merkez imajını sarstı” sözleriyle, diğer yorumların yanında oldukça ılımlı kalıyordu. Oysa aynı günlerde ABD Hazine Bakanı Hank Paulson, gazetelere şu açıklamayı yapıyordu: “Küresel piyasalarda görülen belirsizlik ve çalkantının, 1997’deki Asya krizi ve 1990’larda Rusya’nın borç moratoryumunu ya da 1980’lerdeki Latin Amerika borç krizindeki konjonktürden daha uzun sürebileceği endişesi taşıyorum.” ABD’li bakan, söz konusu kıta ve ülkeleri devrimin eşliğine getiren krizlerle bile kıyaslanamayacak ölçüde, yaygın bir bunalım resmi çiziyordu.

Korku ve endişe, salt ABD’yle kısıtlı değildi. Almanya’nın bankacılık sisteminin şefi konumundaki Jochen Sanio’ya göre ülkesi, 1931’den bu yana en büyük bankacılık kriziyle karşı karşıyaydı. Borsa kapkaççıların duayeni Jeremy Grantham’a göre ise “Asıl yıkım daha gelecek”, mevcut kriz 2008’de daha da yayılıp 2010’da zirveye ulaşacaktı.

FED’in düşen faiz oranlarının “piyasaları uçurduğu” nun ertesi günü, uluslararası danışma şirketi Deloitte, şu saptamaların yer aldığı bir rapor yayımladı: “İflas eden şirket sayısı, açıklanandan çok daha fazla olabilir. Bir çok kişi şu ana kadar yaşananların buz dağının sadece su üzerindeki kısmını gösterdiğini düşünüyor. Eğer durum böyleyse o zaman, 1920’lerde yaşanan büyük krizin bir benzeri kapımızda olabilir.”

Ve nihayet Alan Greenspan, FED’i 18 yıl boyunca yönetmiş olan finans-oligarşisinin bu en deneyimli sözcüsü konuşuyor: “Eğer kriz riskli kredilerden çıkmasaydı, başka bir şey olacaktı. Taşkınlık (coşku) gerçekleşince sürekli bir korkuya dönüşür. (...) Bunun (krizin) nereye gittiğini biliyoruz. Bilmediğimiz, çözümün ne olduğu.”

Bu alabildiğine karamsar fikirleri dile getirenler; uzun yıllar boyunca, gelecekte işlerin daha iyi olacağı umudu ve beklentisiyle kredi balonlarını şişirmekten başka bir faaliyetleri olmayan kişilerdir. Ancak pompalanan bir beklentinin galebe çaldığı “iman-güven” ortamında servetin hayali-değerinin korunabileceğini, herkesten daha iyi biliyorlar. Bu yüzden, on yıllar boyu süren krizin ve yasal-uzlaşmaz çelişkilerin üstünü örtmekten başka bir şey yapmadılar. Şimdi, bu özel misyon çevresinin içine düştüğü karamsarlık bile, başlı başına, sermaye birikiminin genişleyerek devamı için gerekli koşulların artık sağlanamayacağını kanıtı sayılmalıdır.

Bu özel misyon çevresinin umuda yer bırakmayan karamsarlığı yanında, reformistlerin kapitalist sisteme duyduğu güven, saçmalık derecesinde bir çelişki oluşturuyor. Bir çok reformist yayının, görüşlerine yer vermekte yarıştığı Ergin Yıldızoğlu’na göre, bu bir krizdir ama, sermaye ile işçi sınıfının “sosyal demokrasi” temelinde yeniden uzlaşmaya varacağı hayırlı bir kriz. Bir gün gazetesinde koskoca bir tam sayfayla ödüllendirilen Cemil Ertem, bunun bir küresel bunalım olduğuna dahi inanmıyor. Bundan böyle ABD’nin askeri operasyonlardan vazgeçip içe döneceği, Türkiye’nin de bu krizden sağ salım çıkıp teknoloji ağırlıklı üretime yöneleceği gibi fanteziler üretmeye devam ediyor. Ama, iki keçiye bütün günahları yükleyip, çöle salmak olmaz. Biliyoruz ki, tüm oportünist ve reformist çevrelerde, aşağı yukarı benzer bakış açısı hakimdir. Oportünizm için bu kriz, işçi sınıfının kazanımlarına saldırmaya ba-

hane olacaktır ve emekçilere düşen tek görev, krizin faturasını reddetmektir. Var mı ötesi?! Emperyalizmin sözcüleri “Deniz bitti, sistem batıyor!” diye feryat ederken, bu toprakların oportünistleri ve reformistleri, koşulların olgunlaştığı devrimci görevlere dair tek bir söz bile etmiyorlar.

Yıkımın Faturası Devrimdir

Büyük ekonomik bunalımlarla proleter devrimlerin yakın ilişkisini bir çok kez söz konusu ettik. Şimdi, bu teorik gerçeğin, somut ve güncel olgular tarafından nasıl desteklendiğine tanık oluyoruz.

Dünyada kredi musluklarının ardı ardına kapandığı ve bu kötü gidişi durdurabilecek kapasitede hiç bir araç ve çözüm yolunun bulunmadığı bu yıkım süreci, hızla kredi alanından gerçek üretim alanlarına sıçırıyor: Yatırımlar duruyor, üretilen malların satışını sağlayan kredi mekanizmaları çöküyor. Ve kriz ortamında darbenin ineceği ilk ensenin Türkiye’nin ensesi olacağını herkes biliyor.

Sorun sadece “sıcak-para”nın Türkiye’ye akışının durması değil, tüm dünya ekonomik çalkantılarıyla uğraşırken, Merkez Bankası “açık pozisyon” nedeniyle büyük risk altında olan şirketlere sessiz sedasız bir uyarı çekti. Açık pozisyon: yani döviz cinsinden öylesine borçlanmışlardı ki, bu şirketlerin alt üst olan yeni koşullarda borçlarını ödeme imkanı kalmayacaktı. Uyarının gittiği şirketler arasında hangileri yoktu ki: Koç, Petrol Ofisi, Sabancı Holding, THY, Doğan Holding, Şişecam, Vestel, yani bütün tekellerin en tepesinde oturanlar. Türkiye için bu sadece finansal değil, sınai bir çöküştür.

Böyle bir durumda, ortaya nasıl bir manzaranın çıkacağını tahmin etmek için, 2001 krizini yeniden hatırlamakta yarar var. Kriz patlak verdiğinde yurdun hemen her köşesinde, sayıları çoğu kez on binleri bulan kalabalıklar alanlara akıyordu. Kendiliğinden hareket öylesine hızlı ve yaygındı ki ve devrim güçleri bu apaçık ayaklanma ortamına öylesine hazırlıksız yakalanmışlardı ki, o günlerde şu sözleri yazan Sabah gazetesi tamamen haklıydı: “Tam bir devrimci durum yaşıyoruz, ama devrimciler şimdi içeride.”

Devrimci güçler, 2001 krizinden ne yararlanabildiler, ne de gerekli dersleri çıkarabildiler. Çünkü o dönem devrimci hareket, -çok haklı olarak- bütün yüreği ve kafasıyla cezaevlerine odaklanmıştı. Yine de bu haklılık, tarihi bir fırsatın kaçırıldığı gerçeğini değiştirmiyor.

Oysa emekçi yığınlar 2001 krizinde öylesine öfke dolu ve devrimci eyleme öylesine eğilimliydi ki, genel bir ayaklanmaya varabilecek bir hareket başlatılabilirdi. Öte yandan burjuvazi, tarihinin en büyük korkularından birini yaşıyordu. 17 Ağustos depreminde bile hız kesmeyen sosyete eğlenceleri, bir anda son bulmuştu. Bu büyük korku neredeyse iki yıl daha sürdü. Ve ancak 2003 yılında, dışarıdan ‘sıcak-para’ yağmaya başladığında, burjuvazi kaybettiği güveni yeniden kazandı.

2001 yılında kaçırılan o tarihi fırsat, bir kez daha ve çok daha güçlü zeminlerde karşımıza çıkıyor. Ekonomik yıkımın büyük darbeleri vurmaya başlamadan önce, emekçileri ve özellikle sanayi proletaryasını uyandırmak, gelişmelere karşı hazırlanmak için şimdiden kollar sıvanmalı ve günlük ajitasyon, yola çıkıp gelmekte olan bu krize odaklanmalıdır. Kriz bütün çıplaklığıyla kıyıları dövmeden önce, insanların büyük bölümü belki, yapılan çağrılarını korku ve tedirginlikle, öfkeli ama pasiflikle karşılayacaklardır. Ama giyotin hareketi geçip kitlesel öfke sokaklara taşındığında, bu kez aynı insanlar, kendilerini bu konuda daha önceden uyarınları mutlaka hatırlayacak ve yürüdükleri yolda en önde onları görmekten güven duyacaklardır.

Bu bir tarihi fırsattır. Burjuvazi sermaye birikimini öyle ileri bir noktaya taşımıştır ki, artık hiç bir şekilde üretici güçleri denetimi altına alamıyor. Bu kontrolsüz güç, milyonlarca insanın bir anda tüm geçim araçlarını kaybetmelerine, açlık isyanlarına ve daha bir sürü alt-üst oluşa ve yıkıma sebep oluyor. Fakat bu büyük kargaşanın sonunda proletarya, ya iktidarı ele almış olacak, ya da ona çok yakın bir konuma ulaşmış olacaktır. Bu tarihi fırsat için şimdiden çalışmaya başlayan devrimci güç, yakın gelecekte yükselecek dev dalgaların köpükleri üzerinde taşınarak, milyonların öncüsü olacaktır. □

GREVDEKİ TELEKOM İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Türkiye Haber-İş Sendikası ile Türk Telekom A.Ş. Genel Müdürlüğü arasında yürütülen ve yaklaşık 26.500 işçiyi kapsayan 7. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerine 28 Mayıs 2007 tarihinde başlanmıştı. Yapılan görüşmeler sonunda uzlaşma sağlanamaması üzerine sendika 14 Eylül tarihinde grev kararı almıştı. Aldığı kararı 16 Ekim tarihinde hayata geçiren Haber-İş sendikası Türkiye'nin her yerinde Telekom müdürlüklerine "Bu İşyerinde Grev Var" pankartını astı.

Konuya ilişkin bilgi almak ve işçilerin haklı mücadelelerinde yanlarında olduğumuzu göstermek için grevin üçüncü günü, Gayrettepe Telekom Müdürlüğü'ne gittik. Üzerlerinde "grev gözcüsü" önlüğü olan işçi arkadaşlar gelen ziyaretçilerle ilgileniyor, onlara kendilerini anlatıyorlardı. Biz de kendimizi tanıtırak röportaj yapmak istediğimizi söyledik ve Haber-İş 1 No'lu Şube Mali Sekreteri Şahin Kültür'le röportaj yaptık.

Y.E. Mücadele Birliği: Haber-İş Sendikası ve Telekom niçin anlaşamadı ve sizin Telekom'dan talepleriniz neler?

Şahin Kültür: Anlaşamamanın bir çok nedeni var aslında. Bilhassa toplu sözleşmede şu anda 55 gündem 23 madde var ama bunlarda 4 tane ana madde var. Şimdi burada temel neden, işverenin bu işyerinde sendikayı yoketmeye yönelik bir tavrı var ve bu tavra karşı sendikanın mücadelesi var. Biz şu anda sendikasızlaşmaya karşı bir mücadele veriyoruz. Onun dışında gözle görülür bir talebimiz yok. Ekonomik taleplerimiz de var elbette ki ama burada temel amacımız sendikasızlaşmaya karşı mücadeledir.

Y.E. Mücadele Birliği: Şu anda burada kaç işçi grevde?

Şahin Kültür: Genel olarak 26.500

grevde. Bizim Avrupa bölgesinde de yaklaşık 3 bin işçi grevde.

Y.E. Mücadele Birliği: Peki greve katılım ne oranda ve işçilerin greve yaklaşımı nasıl?

Şahin Kültür: Sendikaya üye işçilerin hepsi grevde. Bunun dışında işverenin bazı dayatmaları oldu, greve katılmaması konusunda baskıları oldu ama buna rağmen bütün işçilerimiz, iki kişi hariç hepsi grevde. Telekom bir genelge yayınladı, grev sürecinde maaşlarınız ödenmeyecek maddi zarara uğrayacaksınız gibi baskılar oldu ama 3 bin kişi içinden sadece iki kişiyi ikna edebildiler.

Y.E. Mücadele Birliği: Grevin ilk günü basında sabotaj haberleri çıktı. İstanbul, Edirne, İzmir vs. çeşitli yerlerde data kablolarının kesildiğine dair açıklamalar yapıldı. Bununla yapılmak istenen çok açık aslında, grevin sabote edilmesi. İşçiler olarak ne düşündünüz bu haberleri görünce?

Şahin Kültür: Biz tv'lerde bu haberlerde geçen resimleri gördüğümüzde güldük, komikti. Seminerlere giden işçilere mesleki eğitim sırasında gösterilen resimlerdi bunlar. Bir kablonun nasıl bağlanacağına dair resimlerdi. Bunlar komik şeyler, aslında rezilce... Hiç kimse inanmadı ve ciddi bir tepki verdi işçiler.

Bununla işçileri vatan haini ilan etmeye çalıştılar ama olmadı, çok kısa bir süre sonra, yaklaşık üç saat sonra geri tepti bu. Kesinlikle kamuoyunda hiç kimse inanmadı. Buna karşı net, ciddi tepkimizi koyduk. Bu inandırıcı bir şey de değildi.

Y.E. Mücadele Birliği: Grevin ilk günü buraya pankart asılırken, polisle gerginlik yaşanmış. Şimdi de polis giriş kapısında

ve burada yoğun olarak bekliyor. Bu durumlarından da size karşı baskıcı bir tutum izledikleri ortada. Grevin ilk günü, yasadışı bir şey yapıyormuşçasına polisin gölgesi altında grev pankartını asarken ne hissettiniz?

Şahin Kültür: Biz şunu gördük, özellikle işçi bilinci taşıyan insanlar Telekom işçileri. Grev süreci bu son yedi aylık bir süreç değil, Telekom'un özelleştirilmesinden beri yani 1995'ten beri fiili olarak direniş gösteriyoruz. İşçiler bunlara kesinlikle hazır, polisin tavrına, görüntüsüne herkes hazır. Ama grev, yasal bir şey. Biz grevin ilk günü, sabah buraya geldiğimizde, bizden önce İstanbul'un bütün polisleri buradaydı ve işyerimiz işgal altındaydı. Bu hem komik, hem ciddi hem de baskıcı bir şey var. Savaşa gelmiş gibiydiler, savaş alanını andırıyordu burası. Ama buna karşı işçiler yiğitçe tavrını korudu, kapiya biriktik ve pankartlarımızı astık ve bu sonuna kadar devam edecek.

Y.E. Mücadele Birliği: Grevin nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsunuz? Bu çok önemli bir iş kolu, pek çok alanı etkiliyor. Sadece bu bölgede 3 bin küsur işçinin içinde iki işçinin greve katılmamış olması da işçilerin greve dair düşüncelerini orta-

ya koyuyor aslında.

Şahin Kültür:Bu grev öncelikle Telekom işçisine, daha sonra Türkiye işçisine büyük bir kazanımdır. Belki toplu sözleşme sürecinde sonunda ya da grev sonucunda Türkiye'deki kamuoyu ücret üzerine bir şey kurmaya çalışıyor ama bizimki ücretlerden ziyade sendikasızmaya karşı olduğu için Türkiye işçi sınıfı da Telekom işçisi de kazançlı çıkacaktır buna eminim. Önümüzdeki dönem için de büyük bir kazanç olacaktır, bunu herkesin bilmesi ve buna inanması gerekiyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Çeşitli iş kollarında grevler yapılıyor, bu iş kolları arasında ortak eylemlilikler yapılabilir, mücadele birliği sağlanabilir mi? Dediniz ya, bu grev Türkiye işçi sınıfına çok şey katacak. Ortak hareket edilirse neler olabilir sizce?

Şahin Kültür: Kesinlikle işçi sınıfının, sendikaların ortak hareket etmesi gerektiğini bu grevde bir kez daha gördük. Biz Telekom işçileri olarak pek çok yere ziyarete gidiyoruz, elimizden geldiği kadarıyla her yere ulaşmaya çalışıyoruz. Hava-İş'ten başlayıp Telekom'a gelene kadar dayanışma anlamında ilerle-

me olduğunu görüyorum. Dün yaptığımız basın açıklamasında burayı ziyaret edenlerin, adları iki sayfayı geçti. Ve ismini yazamadıklarımız da var. Bu çok ciddi bir ilerleme, demek ki birlikte olursak, gerçekten bir çok şeyi başarabileceğimize inanıyorum; başarıyor da. Bu grev başarıya ulaşırsa, özellikle sendikasızmaya karşı bu sendikaların kazanımı olacaktır. Birlikte olursak daha büyük ve ciddi şeyler kazanacağımıza inanıyorum.

Şimdiye kadar bir çok sendikadan bizleri ziyarete geldiler. Haber-Sen sürekli yanımızda. Biz burada yalnız olmadığımızı gördük. Basının grev aleyhine yazdıkları bizi üzdü. Gerçi onların başka şekilde davranmasını da beklememek lazım. Ama isterdik ki kendilerini solcu diye adlandıran tv kanalları burada olsunlar. İşçiden emekçiden yana herkesin desteğini istiyoruz. Hemen her mahallede Telekom müdürlüklerimiz var, buraya gelemeyenler oralara gitsinler, bir termos çay alıp ziyaret etsinler işçileri. Yalnız olmadığımızı gösterebilirler. □

DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ'NDEN OTOBÜS İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETİ

Uzun zamandır devam eden otobüs işçilerinin direnişi sürüyor. Otobüs işletmesi işçileri daha önce de oturma eylemleri, yürüyüşler ve basın açıklamaları şeklinde gerçekleştirdikleri direnişlerini bugünlerde işletme içerisinde sabaha kadar bekleyerek sürdürüyorlar.

İşçi sınıfı dayanışması çerçevesinde başka işçi ve emekçilerin desteği de kesilmiyor. 18 Ekim Perşembe akşamı Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) de TÜMTİS (Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri

Sendikası) işçilerine destek olmak üzere otobüs işletmesi garajına giderek ziyarette bulundu.

İşyerindeki sendika temsilciliği odasında ikram edilen çaylar ile sohbet başladı. Öncelikle işçiler tarafından otobüs işçilerinin yaşadığı, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılmalar ve sonrasında maaşların verilmemesi gibi sorunlar anlatıldı. TÜMTİS Genel Başkanı Kenan ÖZTÜRK 23 Ekim günü taşeron firma Kevser Turizm'in yükümlülükleri-

ni yerine getirmediği takdirde Büyükşehir Belediyesi ile olan sözleşmesinin fesholacağını, bu andan itibaren de muhataplarının artık belediye olacağını anlatarak o günden itibaren eylemlerini sokağa taşıyacaklarını söyledi.

Sohbet ilerledikçe yaşanan sorunların aslında sadece otobüs işçilerinin olmadığı, sistem içerisinde yaşanan benzeri olaylarda tüm sektörlerdeki işçilerin ortak hareket ederek birlikte mücadelenin örülmesi gerektiği anlatıldı. İşçiler bu çerçevede geçtiğimiz günlerde greve başlayan Telekom işçilerinin grev çadırına da ziyarete bulduklarını anlatarak birlikte mücadelenin sadece sözle olmayacağını bir örneğini de göstermiş oldular.

DİK'li işçilerle birlikte otobüs işçilerini ziyarete katılan Grup Denize Ezgi de her gece sabaha kadar işyerinde nöbet tutan işçilere moral ve enerji vermek için bir dinleti sundu. Hep birlikte söylenen türküler ve çekilen halayları işçilerin uzun havaları takip etti. Yoğun bir paylaşmanın ve kaynaşmanın yaşandığı dinletinin sonunda işçiler gerçekten yüksek bir moral bulduklarını ve böyle destekler sonrasında kendilerinin gerçek güçlerinin farkına vardıklarını söyleyerek Devrimci İşçi Komiteleri'ne ve Grup Denize Ezgi'ye teşekkür ettiler.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE
BİRLİĞİ!**

Antep DİK

IRAK'TAN SONRA SIRA HANGİ ÜLKEDE

Bir süredir yazılarımızda, ABD'de patlak veren ve hızla Avrupa'ya, oradan da bütün dünyaya yayılan kredi ve banka krizlerini ele alıyoruz. Bu krizin kökleri çok derin ve sağlam; öyle ki, son tahlilde, kılcal damarlarla değil, kocaman kanallarla bu kriz, toplumsallaşan üretimle kapitalist özel mülk sahipliği arasındaki uzlaşmaz çelişkiye gelip dayanmaktadır. Bu nedenle dünyanın egemen tekelleri, krizin çözümü yolunda hiçbir köklü adım atamıyorlar ve aldıkları geçici tedbirler, krizin nedenlerini ve etkisini çoğaltmaktan başka bir işe yaramıyor.

Kele Merhem Bir İlaç Olarak Savaş

20.yüzyıl boyunca emperyalist-kapitalist sistemin, aşırı sermaye birikimine yeni yatırım olanakları açmak ve düşen kar oranlarını yukarı çekmek için, diğerleri bir yana, en sık başvurduğu yöntem savaşlardır. Bütün yüzyıl boyunca kapitalist sistemin krizini aşmak için çıkardığı savaşların korkunç izlerine rastlamak mümkündür.

Birinci Dünya Savaşı, emperyalistleşen sanayi ülkelerinin, üretimlerini genişletmek için giriştikleri kıran kırana bir pazar paylaşımı savaşından başka bir şey değildi. İkinci Dünya Savaşı, birincinin yarım bıraktığı paylaşım sorununu tamamlamak hedefinin yanı sıra, SSCB şahsında sosyalist dünyayı yoketmeyi de hedefliyordu. ABD'nin Kore'ye saldırısı, yıkıntılar arasında debelenen Japon emperyalist sermayesini, savaş siparişleri aracılığıyla yeniden ayağa kaldırmak için kullanıldı. ABD'nin Vietnam Savaşı, 1950-1967 arasında süren ekonomik büyümenin aşırı-birikim buhranına dönüştüğü noktayı, askeri siparişlerle öteleme uğraşına sahne oldu.

Ve 11 Eylül gerçek bir dönüm noktasıdır. Çünkü 2000'li yıllarla birlikte, dünya kapitalist ekonomisinin dikişleri her yerinden patlıyordu; başta ABD, tüm emperyalist ülkeler, bu krizin ancak, süreklileşmiş bir savaş durumuyla ötelenebileceğinin farkına varmıştı. 11 Eylül ABD'ye, muazzam bütçe açıklarıyla savaşı finanse etmeye ilişkin bir meşruiyet zemini sağladı. Diğer emperyalist

merkezler de, ABD'nin bütçe açıklarını fonlayarak, bu dehşet dengesinin diğer sepetine oturdular. Ancak, gelineen noktada, Irak ve Afganistan işgallerinin emperyalist sermayenin kârlı çarklarını döndürmeye yetmediği, krizi yalnızca ötelediği, 2007 yılının başından itibaren giderek yükselen banka iflaslarıyla ortaya çıktı.

Ne denli bir yıkım yaratacağı tahmin bile edilemeyen bu son krizin birden bire kendini hissettirmesi, emperyalist-kapitalist dünyayı gerçek bir paniğe sürükledi. İşte bu yüzden, bir süredir salt tehditler ve diplomatik pazarlıklarla geçen savaş süreci, son birkaç aydan bu yana, savaş için kurulan askeri ittifaklara, büyük tatbikatlara, savaş bölgelerine yapılan silah yığınaklarına, tehditlerin ötesine geçen askeri tacizlere sahne olmaya başladı.

Irak işgaline sözde en çok karşı çıkar görünen Fransa'nın sosyalist partiden ithal Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner "*İnsanlık büyük bir savaşa hazırlanmalı*" sözleriyle herkesin yüreğini ağzına getirdi. Bush ya da fino-Blair'in ekibinden, bu tür savaş naraları duymaya alışmış olanlar, şimdi Fransa'nın da aynı dili konuşuyor olmasından, tehlikenin boyutunu iyice anlamış olmalılar.

Bugünlerde herkesin kafasını meşgul eden soru, savaşın yayılıp yayılmayacağı değil; artık herkes bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştır. Asıl soru, sırada işgal edilmek üzere hangi ülkenin bulunduğu. Emperyalist dünyada da aynı soru tartışılıyor; bundan sonraki hedef neresi olmalı; Suriye, İran, Sudan, belki de Venezuela ya da Lübnan, dünya emperyalist-kapitalist sistemindeki derin krizin biraz daha ertelenebilmesi için, bu ülkelerden hangisi bombalarla enkaza çevrilmeli?

Sonuç Olarak Değil Neden Olarak İç Savaş

Sırada hangi ülkenin olduğuna ilişkin tartışmalara ve somut savaş hazırlıklarına geçmeden önce, bir konuyu aydınlığa kavuşturmakta yarar var. Mali-sermaye dediğimiz, dev bankalar ve sanayi tekellerinin bileşiminden oluşan emperyalist egemen yapı, karşılaştığı krizleri savaş yoluyla nasıl erte-

ler? Herşeyden önce, aşırı birikmiş olan ve yeni yatırım olanakları bulamadığı için olduğu yerde değersizleşen artık-sermayeye, yükselen hükümet harcamaları ve askeri siparişler yoluyla büyük çapta yatırım olanakları sunarak... ve elbette, savaşın ganimeti olarak ele geçirilen yeni pazarlar aracılığıyla, genişleyen yatırımlara kâr gerçekleştirme imkanı sağlayarak.

Fakat bu çözüm, sabit sermaye yatırımlarını, bir önceki ölçekten daha büyük bir ölçüğe taşıdığı için, aşırı sermaye birikimi ve aşırı üretim krizini daha büyük bir kriz haline getirmekten başka bir işe yaramaz. Nitekim, savaşlarla geçen 20. yüzyılın, şu an içinde bulunduğumuz inanılmaz-tahmin edilemez boyutlu krizini hazırlamış olduğunu gözden kaçırmamak gerek.

Öte yandan, emperyalist sermayenin, bağımlı ülke pazarlarına savaşlar olmadan da erişebildiği bir dünya kapitalist sistemi, hali hazırda işlemektedir. Bu durumda, aşırı sermaye birikimi krizine savaşlar ve yeni pazarlar yoluyla çözüm bulmanın akıl dışı olduğu öne sürülebilir. Bir noktaya kadar haklı gibi görünen bu fikir yürütme karşısında, savaşın sermaye birikimine sağladığı bir başka önemli desteği göz önünde bulundurmuyoruz: Bu destek, savaş ortamı sayesinde işçi sınıfının ve proleter hareketin ekonomik-politik kısıpına alınmasından doğar.

Savaş döneminin histerik, şovenist rüzgarları altında, işçi sınıfının ücretlerini ve elde ettiği kazanımları budamak, diğer dönemlere göre çok daha kolaydır. Bugün bu emperyalist dünya, savaşın yayılması için çaba harcarken, artık içinden çıkılmaz hale gelen aşırı birikim krizini, yeni pazarlar elde ederek hafifletebilmek umudu taşıyor. Birincisi, Dünya Savaşının esas ganimeti, yeniden paylaşılan pazarlarda değil, içeride yoğunlaştırılacak sömürüdedir. Yani şimdi, asıl ganimet, içeridedir. Bastırılan emek hareketi, düşürülen ücretler, buhar olup uçan sosyal haklar, daha uzun ve yoğun çalışma süreleri; ve bütün bunlar kadar önemli bir başka şey; kentli küçük-mülk sahiplerinin savaş histerisi içinde tekellerle siyasi bağısıklığının sağlanması. Bu yüzden, günümüzde sermayenin bunalımını ertelemek için çıkartılan her savaş, sırtını bir iç savaşa dayamak durumundadır. Geçen yüzyılda dış savaşlar, ancak bir sonuç olarak iç savaşlara yol açıyordu. Şimdi, iç savaşları daha yoğun bir şovenist histeri (ve elbette dehşet duyguları) altında yürütebilmek için, dış savaşlara ihtiyaç duyuluyor. Yaşamakta olan son krizin karakterine bakıldığında, savaşların bu yönü daha açık görünür. Açıklayalım.

Gelineen aşamada, sermaye birikimi öylesine ileri boyutlara ulaşmıştır ki, artık bun-

dan sonra emek verimliliğini artırarak ortalamaya kâr yükseltmenin olanağı hemen hemen kalmamıştır. Emek verimliliği sayesinde yükseltilecek nispi artı-değer sömürsü yerine, şimdi mutlak artı-değer sömürsü ağırlık kazanmalıdır. Yani, ücretlerin genel düzeyini hızla düşürmek (nitekim, son FED - ABD Merkez Bankası- kararlarında enflasyonun yükseleceği öngörülmüştü. Ki enflasyon, ücretlerin düşürülmesi için en pratik araçtır), işçileri daha uzun sürelerle ve daha yoğun çalışmaya zorlamak, emeklilik-sağlık sigortası ve tazminatlarından onları mahrum etmek, bu sayede yerlerde sürünen kar oranlarını yükseltmek, sermaye birikimini sürdürmenin tek yolu olarak görünmektedir. Öte yandan kriz, sermayenin yeterince kâr elde edememesinin bir sonucu olarak, kentli küçük-mülk sahiplerinin sosyal konumlarını kökünden sarsmaktadır. Yazın ortasında, iyice açığa çıkan kredi krizi ve banka iflasları, kapitalizmi bir de bu yönüyle tehdit ediyor. Sadece ABD’de 5 milyon aile, ortaya çıkan Mortgage çöküşüyle birlikte, haciz ve borç felaketiyle karşı karşıya. Avrupa’daki banka iflasları da, toplumun aynı kesimlerinde yoksullaşma tehdidini gündeme getirdi.

Bir yanda işçi sınıfının mutlak artı-değer sömürsüne zorlanması, diğer taraftan sosyal konumları sarsılan kentli küçük mülk sahiplerinin durumu, daha savaş tamtamlarını tek başına çalan ABD’nin yanına, diğer ülkeleri de sürüklüyor. İç savaş korkusu, dış savaşları hazırlıyor.

Bu noktada, aydınlatılması gereken son bir soru kalıyor: ABD’nin Irak’ta yaşadığı yenilgi, bu kadar açık-seçik haldeyken, yeni işgalere girişecek bir askeri gücü var mıdır? Yaşadıkları yenilgiyi en gerici ABD sözcüleri bile kabul ediyor. Hatta ABD’nin çok daha rezil bir duruma düşmeden Irak’tan çekilebileceği ihtimali de her geçen gün büyüyor. Fakat bu, ne ABD’nin ne de diğer emperyalist ülkelerin, savaşa duydukları ihtiyacı azaltmıyor, tersine daha da çoğaltıyor: emperyalizmin dış geçirebileceği ülke arayışını hızlandırıyor.

Hiçbir yenilgi, sistemin savaş eğilimini kolayca tersine çeviremez. Çünkü, bugün böylesi işgal savaşlarından vazgeçmek, içerde çok daha dezavantajlı koşullarda, işçi sınıfına ve kazanımlarına saldırmaya kalkışmak demek. İç savaşta emperyalizmin tek desteği, dış savaşların yarattığı baskı atmosferidir.

Buraya kadar, emperyalist-kapitalist dünyanın, yaşadığı yenilgilere ve iç savaşın eşliğine gelen iç çatışmalara karşın, neden bir dünya savaşını kışkırtmaya devam etmek zorunda olduğunu açıklamaya çalıştık. Şimdi, bu keskin eğilimin belirlenmesinden

kuşkusuz daha az önemli görünen “sıra kimde?” sorusuna yanıt arayalım.

Korkunç ve Kanlı Bir Piyango

Savaşın temel yönelimi, pazarları yenden paylaşmak değil, ama aşırı sermaye birikimi krizinin yol açtığı sosyal depreme karşı önlemler almak olduğu için, savaşın hangi ülkelere doğru yayılacağı konusu, hangisinin askeri açıdan kolay bir lokma olduğu ve dünya halkları üzerinde en vurucu etkiyi hangi işgalin yapacağı sorunu haline dönüşüyor.

ABD’nin İran’ı ön plana çıkartmaya çalışması, bir çok açıdan kendisine stratejik avantaj getiriyor. İlk akla gelen petrol, ABD’nin elde etmeyi umduğu ganimetler içinde, ikincil önem taşıyor. Petrolden daha önemli olan, olası bir İran işgalinin ABD’ye kaybettiği hegemonik gücü ve prestiji yeniden kazandırmasıdır. Dahası, Rusya-Çin etrafında şekillenen Şanghay İşbirliği Örgütü’nün (ŞİÖ) gelişimine büyük darbe vurmuş olacaktır. Bu büyük avantajlara rağmen ABD, Irak’ta iyice bir boyunun ölçüsünü aldığı için, İran’a karşı tek başına savaşa girmenin felaketle sonuçlanacağı farkında. Bu nedenle, bölgedeki işbirlikçi Arap rejimlerini İran’a karşı savaşa sokmak üzere hızla silahlandırıyor, eğitiyor, hatta ortak savaş planları hazırlıyor.

Hem ABD içinden, hem de Avrupalı emperyalistlerden, bir sonraki hedefin İran olması konusunda, ABD’ye karşı güçlü bir muhalefet var. New York Times’ın baş yazarı -ki, kendisi en baştan bu yana Bush ekibinin en ateşli destekçisi olmuştur- Thomas Friedman, İran’daki bataklığın yanında ABD’nin Irak’ta saplandığı çamurun “krem şanti” sayılacağı uyarısında bulunuyor.

Avrupa’da ise, en başta İngiltere, İran operasyonunda kendisine fazlasıyla askeri bir yükün bineceğini biliyor (en azından, Hürmüz Boğazı’nın güvenliğini sağlamak, mayın tarama gemileri olan İngiliz donanmasının üzerinde kalacaktır) ve bu operasyona temkinli yaklaşıyor. Diğer Avrupalı emperyalistler ise, İran’dan gelecek olan doğalgaza fazlasıyla ihtiyaç duyduklarından, şimdilik İran konusunda ABD’ye açık destek veremiyorlar.

Asıl önemli muhalefet ise -şaşırtıcı gelebilir- İsrail’den kaynaklanıyor. İsrail, asıl yakın tehlikenin Arap ulusalcılığı olduğu ve bu nedenle ilk hedefin Suriye olması gerektiği konusunda ısrarcı. Üstelik, görünenin aksine, İsrail ve İran’ın arasında, bölgesel dengelere dayanan bir zımnı ittifak bulunuyor. Bu yenilip yutulması zor gerçeği, ünlü İsraili gazeteci Ury Averbey, şu sözlerle a-

çıklıyor: “Şah döneminde İran’la İsrail arasında yakın ilişkiler kurulmuştu. (...) Humeyni bu ittifakı başlangıçta sonlandırmadı, sadece görünürlüğünü azalttı. Araplarla savaşan herkesin dostumuz olduğu varsayımıyla İsrail, İran’a silah verdi.” Bu noktada, ünlü İran-gate (İran-İrak savaşında, ABD’nin İsrail üzerinden İran’a gizlice silah sattığı ortaya çıkmıştı) skandalını hatırlattıktan sonra, Averbey devam ediyor: “Bugün iki ülke arasında ideolojik bir mücadele var, fakat sadece demagojik seviyede. İsrail-Filistin ihtilafının, Ahmed-i Necat’ın zerre kadar umurunda olmadığını söylemeye cesaret edeceğim; ihtilafı sadece Arap dünyasında dost kazanmak için kullanıyor.”

Siyonist İsrail devletinin konumu bu. Geçen haftalarda Suriye’nin askeri üslerine hava saldırısı düzenlediler. Bu saldırılarda kullanılan savaş uçaklarının Konya’dan kalktığı iddiaları gündemde. İsrail bombalıyor, hava ihlalleri yapıyor, sınıra asker yığıyor ve böylece Suriye’yi karşılık vermeye zorluyor.

Türkiye’nin bu konudaki yaklaşımı, İsrail’le aynı çizgidedir. Olası İran operasyonuna dair Türkiye’nin esas kaygısı, ilhakçı komşunun devlet yapısının zayıf düşmesiyle, Kürt halkı üzerindeki denetimini tamamen kaybolacağı düşüncesi, hele ki Güney’de ortaya çıkan bağımsız devletin varlığı koşullarında, Türkiye için tam bir kabusa dönüşüyor. Öte yandan, İsrail’in Suriye’ye yaptığı saldırıya verdiği sessiz destek, Türkiye’nin tercihlerini açıkça ortaya koymaktı.

Bir de tabii Sudan var. ya da Chavez’in Venezuelası, Hizbullah’ın Lübnan’ı, Müşerref’in Pakistan’ı, Somali ya da Myanmar... Gerçek şu ki, emperyalist-kapitalist dünya bütün yönleriyle (hem ekonomik, hem siyasi, hem ideolojik, hem de çevresel) çöküşünü yaşarken, içine düştüğü panikle yumruğunu nereye sallayacağını tamamen şaşırılmış durumda. Doluya koysa almıyor, boşa koysa dolmuyor.

Çöküşü hızlandıran krizi erteleyebilmek ve kendi topraklarında iç savaş koşullarını hazırlayabilmek için ihtiyaç duyduğu savaş, her adımda emperyalist dünyada derin ve onarılmaz çatlaklar oluşturuyor. Ezilen halklar karşısında alınan yenilgiler, emperyalist hükümetleri gözden ve güçten düşürüyor. Ve insanlık, sürekli ekonomik kriz ve sürekli savaştan başka bir şey vaadedemeyen sisteme karşı her yerde harekete geçiyor. Bu bağlamda, en baştaki soruyu yeniden sormak gerek: Sırada hangi ülke var; emperyalizmin çöküşünü hızlandıracak, toplumsal devrime ilham ve moral kaynağı olacak hangi ülke?! □

TEZKEREYE KARŞI ORTAK BASIN AÇIKLAMASI

Kürt halkına yönelik saldırılarını arttıran devlet, 17 Ekim tarihinde meclisten “sınırötesi operasyon” tezkeresini geçirdi. Devlet bu tezkereyle Güney Kürdistan’ı işgale hazırlanıyor.

20 Ekim tarihinde Mücadele Birliği’nin de içinde olduğu çeşitli kurumlar ve sendikalar tezkerenin iptal edilmesi, saldırı, operasyon ve işgal karşısında Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin sağlanması için bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamadan önce Eğitim-Sen ve Tekstil-Sen’den birer kişi konuşma yaptı ve ardından açıklamaya geçildi. Yapılan açıklamada;

“Yıllardan beri Kürt halkı üzerinde uygulanan inkar ve imha politikası, geçtiğimiz günlerde, tezkerenin meclisten çıkması ile egemenler tarafından devam ettiriliyor. Sınır dışı operasyonlarının defalarca yapıldığı ve hiçbir başarı elde edilemediği bilinmesine rağmen devlet, çözümün sınır ötesi operasyonda olduğunu tüm kurumları ile birlikte propaganda ediyor.

Yıllardır Kürt ulusal sorununun bu yöntemlerle çözüleceğini ve hatta bunun “terör” sorunu olduğu her fırsatta vurguluyorlar. Şovenizmi, Türk milliyetçiliğini kullanarak, halklarımızı Kürt halkına karşı düşman etmek istiyorlar. Burjuva partileri ve bunların sivil faşist uzantıları aracılığıyla, basın yayın kurumlarıyla, Kürt halkına yönelik saldırı çıtırtıklığı yapıyor. “Teröre destek verenler” adı altında Kürt halkı, siyasi partiler, demokratik kurumlar hedef haline getiriliyor.

Her gün yeni bir saldırı ile yaratılmaya çalışılan ırkçı dalga her yerde yayılarak sınır ötesi operasyon meşru kılınmaya çalışılıyor. Bir yandan savaş çıtırlıkları atılırken diğer taraftan da de-

mokrası güçleri üzerindeki faşist baskılar artarak devam ediyor. Son TMY ile polise tanınan geniş yetkiler pervasızca kullanılıyor, sokak ortasında insanlarımız vuruluyor.

Kürt halkının ve kardeşlikten yana olan emekçi halklarımızın mecliste kabul edilen tezkereye karşı olduğu bilinmesine rağmen halklarımızın iradesini tanımıyor. Bizler bundan kimin çıkarı olduğunu biliyoruz. Bundan halklarımızın çıkarı yok. Buradan egemenler ve burjuvazi çıkar sağlamak istiyor.

Bugün bizlere düşen görev Kürt halkının haklı mücadelesine destek vermek, gelişen tüm saldırılara karşı Kürt halkıyla ortak mücadeleyi büyütmeştir.

Bu topraklarda, ırkçılık ve şovenizm değil halkların kardeşliği kazanacak.

Halkların ortak mücadelesi kazanacak

Biz aşağıda imzası olan kurumlar olarak tüm duyarlı kişi ve kurumları, meclisin kabul ettiği tezkereye karşı çıkmaya, tezkerenin iptal edilmesi, olası durumda da; operasyonların durdurulması, Güney Kürdistan’dan Türk ordusunun çekilmesini haykır-maya çağırıyoruz.” denildi.

Açıklama esnasında, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Şovenizme Hayır, Tezkereye Hayır”, “Bijî Bratiya Gelan”, “Yaşasın Halkların Birleşik Mücadelesi” sloganları atıldı. Basın açıklamasına katılan kurumlarsa şöyle; “Mücadele Birliği, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Alınteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Proleter Devrimci Duruş, Kaldıraç, Odak, Partizan, Teori ve Politika Dergisi, Demokratik Toplum Partisi, Disk Limter-İş, Eğitim Sen 3 No’lu Şube, Emek Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Genel İş Konut İşçileri Sendikası, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Sine-Sen Genel Merkezi, Sosyalist Demokrasi Partisi, Tekstil-Sen, Toplumsal Özgürlük Platfor-

İŞGAL HAZIRI YAŞASIN HALKLARIN

Aylardır süren gergin bekle-yişten ve papatya falını çağ-ırıştırın “çıkacak mı, çıkma-yacak mı” tahminlerinden sonra, Mec-lis, hükümetin isteğini güle oynaya yeri-ne getirdi ve ateş topunu götürüp onun kucağına bıraktı. “Tezkere” denen ateş topu beşyüz yedi milletvekili tarafından Meclis’ten çıkarılıp hükümetin üzerine atıldı. Hükümet, şimdi kucağına bırakı-lan bu ateş topunu ne yapacağını şaş-kınlığı içinde bir yandan hamasi nutuk-lar atarken öte yandan “aklı-selim hare-ket etmek gerekir” yollu sakinleştirici a-çıklamalar yapıyor. Başbakan, karşı devrimihbn toplumsal tabanını istim üs-tünde tutmak için ABD’ye rest çeker gi-bi yaparken Bush’un ayağına gidip ko-nuyu onunla görüşeceğini açıklıyor. Be-lirsizlik, umutsuzluk, korku ve endişe karşı devrim saflarına hakim görünüyor.

Burjuvazi, “ölüm paranesi”ni at-maya karar verir gibi yaptı; gelişmeler burjuvaziye bunu yapmaya zorladı ama tramplenin ucuna gelene kadar daha ö-nünde belli bir yol olduğunu biliyor. “Tezkere”yi çıkarırken kendine manev-ra için zaman bırakacak bir düzenleme yapmayı da ihmal etmedi. Çünkü korku ve belirsizlik içindeki teknelci sermaye başlatacağı sürecin kendisinin yıkımıyla sonuçlanma ihtimalini de görüyor. Bu nedenle şimdiki tüm hamasi nutuklara karşın her an bu kararından vazgeçebilir ve kuyruğu kısırtıp oturmayı tercih ede-bilir.

TC devleti, tarihinin en büyük ve en köklü krizlerinden birini yaşarken giriş-iyor bu maceraya. Görünürdeki amaçları Kürt özgürlük savaşçıları imha etmek. Asıl amaçlarının Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini, devrimin birleşik güçlerini ezmek olduğunu ise, Türkiye ve Kürdistan’da devrimin canlı gelişi-mini gören herkes anlayabilir. Yoksa başka hiçbir gerekçe, böylesine zor ko-

şullarda bulunurken TC devletini, böyle bir “macera”ya sürükleyemezdi. Devlet, uzunca bir süredir tüm kararlarını devrimin baskısı altında alıyor. Tekelci burju-vazi, olayların gelişiminin devrimci yönde seyrettiğini görüyor ve toplumsal bir devrime karşı “topyekün savaş” ilan etmeden ayakta kalamayacağını biliyor.

K.Kürdistan’da gelişen ulusal-sınıf-sal kurtuluş mücadelesi devrimin en ö-nemli bileşenlerinden birini temsil edi-yor; Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin yükselen mücadelesiyle bu mücadele aynı kanalda akacak olur ve iktidarı he-deflese, bu TC devletinin asla önünde duramayacağı bir sele dönüşür ve bugün ayakta duruyor gibi görünen ne kadar kurum ve kuruluşu varsa hepsini önüne katar götürür. İşte TC devletini bir an önce “çözüm” bulmaya yönelten asıl korku budur. Ve biliyoruz ki, TC devle-tinin devrimin gelişimi karşısında elinde askeri ve siyasi zorunu artırmaktan baş-ka çözümü yoktur. Meclisteki DTP mil-letvekillere bile “rehine” muamelesi yapan devlet, her an onları apar topar zindanlara kapatabilir. PKK’yi kınama-dıkları için DTP milletvekillerini tehdit eden başbakanın PKK’ye yönelik “si-lahlarını bırakıp meclis çatısı altına gel-sinler” sözünü kim ciddiye alabilir? Kürt halkının özgürlük savaşını askeri zor yöntemleriyle boğmaya hazırlanan devletin bir yandan da “demokrasi”cilik oynaması, işgal ve ilhak girişimi karşı-sında Kürt halkını serhıldanlara yönel-mekten alıkoyma amaçlıdır; ama Kürt halkı artık bu oyuna gelmeyecek kadar politikleşmiş bir halktır. Kürt halkının bir işgal ve ilhak hareketine tüm gücü-yle karşı koyacağını söyleyebilmek için çok şey bilmeye gerek yok. Yakın tarihte Kürt halkının ortaya koyduğu müca-dele çizgisi bunu göstermeye yeter.

Devlet, Güney Kürdistan’a dönük bir işgal ve ilhaka giriştiğinde Türkiye

ve Kürdistan’ın her tarafında büyük devrimci gelişmeler yaşanacaktır. Sade-ce Kürt halkı değil, iki ülkenin bütün e-mekçi sınıfları savaşın yıkıcı sonuçları karşısında ayağa kalkacak, faşist devlete ve teknelci kapitalist düzene karşı savaşı-ma atılacaklardır. Yani TC devleti, birle-şik devrimi ezmek için, Güney Kürdis-tan’ı işgal ve ilhak etmeye hazırlanırken, tersine, devrimin daha da yaygınlaştığı-nı ve derinleştiğini görecektir. TÜSİ-AD’ın tezkereye karşı çıkarken dikkat çektiği “risk”bundan başkası değildir. Şimdi sermaye cenahından herkes “dev-letin bekâsı” sorununa endekslenmiş du-rumdadır. “Devletin bekâsı”ni tartışma konusu haline getiren olgu devrimden duyulan korkudan başkası değildir.

“Devletin Bekâsı” için iki ülkenin birleşik devrimiyle birlikte Kürt halkı-nın özgürlük savaşını boğmayı; bunun ilk adımı olarak Güney’de bir Kürdistan devletinin kurulmasını engellemeyi he-defleyen faşist devlet ve teknelci sermaye sınıfı, atacakları adımın ne gibi devrim-ci gelişmelere yol açabileceğini gün geçtikçe daha iyi görmeye başladı. Bur-juvazi, siyasal içgüdü ve deneyimleriyle önündeki bu tehlikeyi görececek kabiliye-te sahiptir. Son günlerde hamasi nutuk-ların yanı sıra “itidal” çağrılarının faşist basında görülmesinin başka anlamı yok-tur. Başka bir ifadeyle teknelci sermaye sınıfını ve faşist devleti dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olma korku-su sarmış durumdadır.

TC devleti, aynı zamanda uluslara-rası koşulların kendi aleyhinde olduğu-nu da görüyor. Olası bir işgal ve ilhak hareketine sadece Türkiye ve Kürdistan halkları değil bütün dünya halkları karşı çıkacaklardır. Bunun faşist devlet ve te-kelci sermaye sınıfı üzerinde nasıl bir baskı unsuru olacağını söylemeye gerek yok. Emperyalist devletlerin temel kor-kusu da budur. Onlar, dengesini ve akli-

LİĞINA KARŞI MÜCADELE BİRLİĞİ

nı yitirmiş faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının sonu burjuva toplumun havaya uçmasıyla sonuçlanacak bir süreci başlatmasından derin bir endişe duyuyorlar. Faşist devlet ise emperyalist devletlerin desteğini almadan böyle bir süreci başlatmanın kendisine büyük bir yenilgi ve yıkım getirme ihtimalini görmüş durumda.

Başbakan Erdoğan, 5 Kasım'da ABD'ye gitme hazırlığı içerisinde. Bir konuşmasında, "Her şeyi Irak'tan değil, birinci olarak ABD'den bekliyoruz" diyor. ABD ise, "sınır ötesi bir operasyonun Türkiye'ye yarar getireceğini düşünmüyoruz" açıklaması yaparak, bir savaş ve işgal hareketinin bölgedeki önemli müttefiklerinden biri için taşıdığı riske işaret ediyor. Bu anlamda 5 Kasım'da Erdoğan'ın ABD'ye yapacağı gezi belli ki, bir işgal ve ilhak hareketi için ABD'nin iknası gezisine dönüşecek.

Yine aynı günlerde Türkiye'de yapılması planlanan Genişletilmiş Irak'a Komşu Olan Ülkeler Zirvesi'nde de bu konunun ele alınacağını söylemek için kahin olmaya gerek yok. İran, Irak ve Suriye'nin, TC devletinin yapacağı bir "sınır ötesi operasyon"a destek verdiği biliniyor. Hatta İran, Kürt halkına karşı başlattığı askeri saldırılarla, Kürt halkının özgürlük savaşına karşı birlikte savaşabileceklerinin mesajını da veriyor. Aynı mesaj Türkiye'yi ziyaret eden Beşar Esad tarafından Suriye adına da verildi. Irak hükümeti ise bir sınır ötesi operasyondan önce kendilerine bir şans verilmesini talep etti. Bunun anlamı da açık; "gerillayı imha hareketini biz başlatalım; eğer olmazsa siz gelirsiniz" diyorlar. Barzani ve Talabani'nin açıklamaları ise Türk devletinin amacının PKK'yi imha etmekten çok Güney Kürdistan'ı işgal etmek olduğunu anlamış olmalarından kaynaklanıyor. Onlar, söz konusu olan sadece PKK'nin imha edil-

mesi olsaydı buna dünden razı olurlardı. Tezkere'nin kapsamının "Kuzey Irak ve mücavir alanlar" olması nedeniyle bunun Kürt varlığına dönük bir operasyona dönüşebileceğini düşünüyorlar ki yukarıda açıkladığımız üzere bu büyük ölçüde doğrudur. Onlar böyle bir saldırı karşısında esas olarak ABD'ye güveniyorlar. Kürt işbirlikçi burjuvalarının böyle düşünmelerinden daha doğal bir şey olamaz.

Buna karşılık, Kürt halkının böyle bir işgal ve ilhak hareketi karşısında gerçek müttefikleri bölge emekçi halkları olacaktır. ABD ve AB emperyalizminin Kürt ulusuna özgürlük getirmeyeceğini, her çizgide gericiliği temsil ettiklerini anlamak için marksist-leninist olmaya gerek yok; Saddam Hüseyin Halepçe'de binlerce Kürdü katlederken tüm desteğini ABD'den alıyordu. Yine TC ordusu Kürdistan'da katliamlar yaparken en büyük desteğini ABD'den alıyor. AB emperyalizmi bugüne kadar gerillaya silah bırakma çağrısı yapmak dışında nasıl bir rol oynadı? Ulusal hareketin önderinin yakalanması için nasıl TC devletiyle birlikte hareket ettiklerini hatırlamak bile Avrupalı emperyalistlerin Kürt halkının özgürlük savaşı karşısındaki politikasını anlatmaya yeter.

Bir diğer yanlış eğilim, savaşın devrimci politikalarla değil, pasifist bir tutumla sadece "karşıtlık"la engellenebileceğini düşünmektir. Bu anlayışın başını reformist hareket ve oportünistler çekiyor. Savaşı sadece "barışçıl kitle gösterileri" ile engellemeyi düşünenler, aslında kendi ruhlarını rahatlatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Onlar yarın bir gün tarih karşısında suçlu durumuna düşmemek "biz de bir şeyler yaptık" demek için, en geri eylem biçimiyle deyim yerindeyse postu kurtarmaya çalışıyorlar. Tekelci sermaye sınıfının "savaş-

hayır" sloganlarıyla, pasifist eylemlerle savaştan vazgeçirilemeyeceğini anlamamak için insanın iflah olmaz bir reformist olması gerekiyor. Savaş ve hatta savaş ihtimali bir toplumun yaşamını, tepeden tırnağa değiştirir; insanları sarsar, politikaya uyandırır. Bu koşullarda hala en geri bilinçli insanları kazanmaya dönük bir politik hat belirlemek iflah olmaz reformizmdir. Savaşın ortaya çıkardığı koşullardan iktidarı ele geçirmek için yararlanmak varken, ikincil sorunlarla ilgilenmek ise tam bir oportünizmdir.

Bugün Leninistlerin üzerine düşen temel görev, TC devletinin Güney Kürdistan'ı işgal ve ilhak planlarına karşı devrimci iç-savaşı yükseltmek, burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı başlattığı iç-savaşı, halkların mücadele birliğini kurarak devrim ve iktidar için savaşarak karşılamaktır. "Sınır ötesi bir operasyon" aynı zamanda şovenizm çığırkanlığının ortalığı kapladığı, linç ayınlarının tertiplendiği bir harekate dönüşürülecektir. Buna karşı hazırlıklı olmak, faşist odakların dağıtılması için Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini sağlamak kaçınılmazdır. TC devletinin ve tekelci burjuvazinin halklarımız arasında dinamitlediği tüm köprüleri mücadele birliği ile yeniden kurmak bu sürecin ana çizgisi olacaktır. Bütün iktidarın ele geçirilmesi, emeğin iktidarının kurulması, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesi, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi için halkların mücadele birliği şimdi her zamankinden daha büyük bir aciliyet kazanmıştır.

Burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza karşı başlattığı bu iç-savaşı kazanmamız mümkün. Türkiye ve K. Kürdistan'ın geleceği tamamen bu iç-savaşın kazanılmasına bağlı. □

SOSYALİZM VE SAVAŞ

(...)

Marksistlerin Sloganı Devrimci Sosyal-Demokrasi(*) Sloganıdır

Savaş, kuşku yok ki, şiddetli bir bunalım yaratmış, yığınların kaygısını beklenmedik ölçüde artırmıştır. Bugünkü savaşın gerici niteliği ile **bütün** ülkelerin burjuvazisinin kendi yağmacılık amaçlarını “ulusal” ideoloji sözü ardına gizleyerek söyledikleri hayasızca yalanlar, nesnel devrimci bir temele dayanarak, kuşkusuz, yığınlar arasında kıpırdanırlar yaratmaktadır. Bu duyguların bilinçli bir durumda gelmesi, derinleşmesi ve biçimlenmesinde yığınlara yardım etmek bizim görevimizdir. Bu görev ancak şu slogan ile doğru olarak ifade edilir: emperyalist savaşı iç savaş durumuna çeviriniz; ve savaş sırasındaki **bütün** tutarlı sınıf savaşmaları, ciddi bir biçimde yürütülen bütün “yığın hareketleri”, eninde sonunda bu amaca yönelmelidir. Güçlü devrimci bir hareketin, büyük devletler arasındaki birinci mi, yoksa ikinci mi emperyalist savaş sırasında olacağını; savaştan önce mi, savaştan sonra mı patlak vereceğini şimdiden söyleyemeyiz, ama ne olursa olsun bizim görevimiz bu yönde sistemli olarak, yılmadan çalışmaktır.

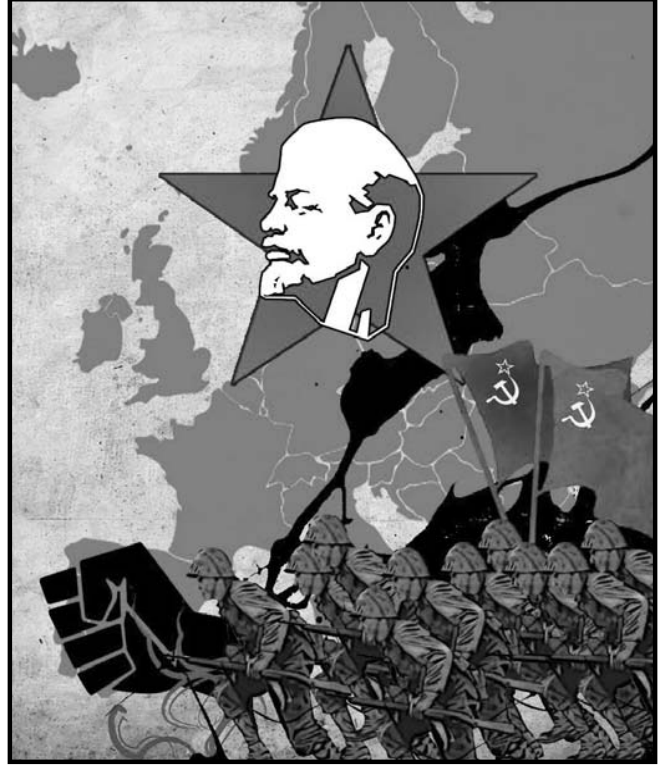
Basle Bildirisi doğrudan Paris Komünü örneğine değiniyor: hükümetler arasındaki savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesine. Yarım yüzyıl **önce** proletarya çok zayıftı; sosyalizm için nesnel koşullar henüz olgunlaşmamıştı; bütün savaştan ülkelerdeki devrimci hareketler arasında birlik kurulamazdı; Paris işçilerinin bir bölümü (1792 geleceği) “ulusal ideoloji” sözüne saplanmıştı ve bu, o sırada Marx’ın da belirttiği gibi, onların küçük-burjuva zayıflıkları idi ve Komünün düşmesinin nedenlerinden biriydi. Yarım yüzyıl sonra, o zaman devrimi zayıflatan koşullar artık geçip gitti. Bugün, Paris Komünçülerinin ruh haline kapılarak eylemi terketmeye eğilim göstermek, sosyalistler için bağışlanmaz bir yanılmadır.

Siperlerde Doğan Kardeşleşme Örneği

Bütün savaştan ülkelerin burjuva gazeteleri, düşman ulusların erleri arasında siperlerde bile kardeşlik kurulduğunu bildirdiler. Alman ve İngiliz askeri makamlarının bu gibi kardeşleşmelere karşı yayınladıkları sert emirler, hükümetler ile burjuvazinin bu işe büyük önem verdiklerini gösteriyor. Batı Avrupa sosyal-demokrat partilerinin ön saflarında oportünizmin at koştuğu, sosyal-şovenizmin bütün sosyal-demokrat basın ve II. Enternasyonalin bütün yetkililerince desteklendiği bir sırada böylesine kardeşleşmelerin kurulabilmesi, bize, yalnızca hasım ülkelerdeki sol-kanat sosyalistleri tarafından bu yönde sistemli bir çalışma yapıldığı takdirde, bugünkü canice, gerici ve köleci savaşın kısaltılmasının, uluslararası devrimci bir hareketin yaratılmasının pekala mümkün olduğunu göstermektedir.

İllegal Örgütün Önemi

Bütün dünyadaki en önde gelen anarşistler, oportünistlerden hiç de geri kalmayarak, bu savaşta, (Plehanov ile Kautsky’nin anlayışına uygun olarak) kendilerini sosyal-şovenizm çamuruna bulaştırmışlardır. Bu savaşın yararlı sonuçlarından biri de, kuşku yok ki, anarşizmi ve oportünizmi yoketmek olacaktır. Sosyal-demokrat partiler her zaman ve her koşulda, yığınların örgütlenmesi ve sosyalizmin yayılması için en küçük legal olanaktan yararlanmayı ihmal etmemekle birlikte, legal çalışmanın kölesi olmaktan da, kendilerini kur-

tarmalıdır. Engels, iç savaşa, ve burjuvazinin yasaları çiğnemesinden **sonra** bizim de yasaları çiğnememiz gereğine değinerek, “*İlk silahlı patlatan siz olunuz bay burjuvalar!*” diye yazıyordu. İçinde bulunduğumuz bunalımlar, burjuvazinin, bütün ülkelerde, en özgür ülkelerde bile, yasaları ayaklar altına aldığı göstermektedir; devrimci savaşım yöntemlerini savunmak, tartışmak, değerlendirmek ve hazırlamak amacıyla bir illegal örgüt kurulmaksızın yığınların devrime yöneltilmeleri olanaksızdır. Örneğin Almanya’da, sosyalistlerin yaptıkları bütün namuslu işler, o pis oportünizme ve ikiyüzlü “kautskiciliğe” karşı ve gizlice yapılmıştır. İngiltere’de, askerliğe karşı yazılar yayınladıkları için insanlar zindanlara atılmışlardır. İllegal propaganda yöntemlerini kınamayı ve bununla legal basında alay etmeyi sosyal-demokrat parti üyeliği ile bağdaşır saymak sosyalizme ihanettir.

Emperyalist Savaşta “Kendi” Hükümetinin Yenilgisi Üzerine

Bugünkü savaşta, gerek “kendi” hükümetinin zaferini savunmak, gerek “ne zafer, ne yenilgi” sloganını savunmak, sosyal-şovenizm görüşünden kaynaklanır. Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf, hükümetinin yenilmesini istemekten başka bir şey yapamayacağı gibi, hükümetin askeri başarısızlıkları ile onu devirme olanaklarının arttığını görmemezlik de edemez. Hükümetlerin başlattığı bir savaşın ancak hükümetler arasında bir savaş olarak biteceğine inanan ve bunun böyle olmasını isteyen bir burjuva, **bütün** hasım ülkelerin sosyalistlerinin, “kendi” **hükümetlerinin** yenilgisini istemelerini ve bunu söylemelerini “gülünç” ve “saçma” bulur. Tersine, bu tür bir söz, sınıf bilincine varmış her işçinin beslediği düşüncüyü doğrular,

ve bizim, bu emperyalist savaşı bir iç savaş durumuna çevirme çabalarımız ile aynı doğrultuda olur.

İngiliz, Alman ve Rus sosyalistlerinin bir bölümünün yürüttüğü ciddi savaş aleyhtarı propaganda, kuşku yok ki, bu hükümetlerin “askeri gücünü zayıflatmıştır” ve bu eylem, sosyalistlerin lehine bir nottur. Sosyalistler, yığınlara, kurtulmaları için tek çıkar yolun “kendini” hükümetlerini devirmek olduğunu, ve bu amaçla, hükümetlerinin bu savaşta içine düştükleri güçlüklerden yararlanmaları gerektiğini anlatmalıdırlar.

Pasifizm Ve Barış Sloganı

Yığınların barıştan yana duyguları, çoğu zaman, bir protestonun başlangıcını, savaşın gerici niteliğine karşı kızgınlığı ve yığınların bu niteliğin bilincine vardıklarını ifade eder. Bu duygudan yararlanmak, sosyal-demokratların görevidir. Bu anlamdaki her harekete, her gösteriye bütün güçleriyle katılacaklar, ama devrimci bir harekete geçilmeden, toprak ilhakları olmadan, uluslara tahakküm edilmeksizin, yağmasız, şimdiki hükümetler ile egemen sınıflar arasında yeni yeni savaşların tohumları atılmaksızın barışın mümkün olabileceğini söyleyecek, halkı kandırmayacaktır. Halkın bu şekilde aldatılması hasım hükümetlerin gizli politikalarına hizmet etmek ve bunların karşı-devrimci planlarını kolaylaştırmak demektir. Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı

Bugünkü savaşta halkın burjuvazi tarafından en yaygın aldatılma biçimi, yağmacı amaçlarını “ulusal kurtuluş” ideolojisi maskesi arkasına gizlemeleridir. İngilizler Belçikalılara, Almanlar Polonyalılara vb. özgürlük vaad ediyorlar. Gördüğümüz gibi, bu savaş, aslında dünyadaki ulusların çoğunluğunu ezen ülkelerin, bu zulüm ve sömürüyü derinleştirmek ve genişletmek savaşidir.

Ulusların ne türden olursa olsun ezilmelerine karşı savaşım vermeksizin, sosyalistler, asıl büyük hedeflerine ulaşamazlar. Bu yüzden sosyalistler, ezen ülkelerin (özellikle sözde “büyük” devletlerin) sosyal-demokrat partilerinden, ezilen ulusların, sözcüğün politik anlamıyla kendi kaderlerini tayin hakkını, yani politik bağımsızlık hakkını tanımlarını ve bu hakkı savunmalarını istemelidirler. Büyük bir ulusun ya da sömürgeleri olan bir ulusun sosyalistleri, eğer bu hakkı savunmuyorsa şovenisttir.

Bu hakkın savunulması hiçbir biçimde küçük devletlerin kurulmasını özendirmek değildir; tersine, daha özgür, korkudan uzak ve bu yüzden daha geniş ve daha evrensel büyük devletlerin ve devletler federasyonunun kurulmasını hazırlamaktır. Bu büyük devletler, yığınlar için daha yararlı olduğu gibi, ekonomik gelişmeye de daha elverişlidir.

Ezilen ulusların sosyalistleri ise, hem ezen, hem de ezilen azınlıkların işçilerin (örgütlenme dahil) tam bir birliği için savaşım vermelidir. Bir azınlığın ötekenden yasalar yoluyla ayrılması fikri (Bauer ve Renner’in savundukları sözde “kültürde-ulusal özerklik”) gerici bir fikirdir.

Emperyalizm, dünya uluslarının bir avuç “büyük” devletçe gitgide daha fazla ezilmesi çağıdır, bu yüzden ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmaksızın, emperyalizme karşı, uluslararası sosyalist devrim için savaşım vermek olanaksızdır. “Başka ulusları ezen ulus özgür olamaz” (Marks ve Engels). “Kendi” ulusunun başka ulusları ezmesine göz yuman bir proleter, sosyalist bir proleter olamaz.

(...)

İşçi Sınıfı Ve Savaş

Rusya’da hükümet ile burjuvazinin şovenizm mikrobonu bulaştırmadıkları tek sınıf proletarya oldu. Savaşın başlangıcındaki taşkınlıklara ancak işçi sınıfının en geri unsurları katıldı. Moskova’da Alman aleyhtarı ayaklanmada işçilerin oynadığı rol, epeyce abartılmıştır. Genellikle ve bütünüyle Rus işçi sınıfı, şovenizme karşı bağımsızlığı olduğunu ortaya koydu.

Bu, ülkedeki devrimci durum ve Rus proletaryasının genel yaşam koşullarıyla açıklanabilir.

1912-1914 yılları, Rusya’da yeni ve büyük devrimci çalkalanmaların başlangıcına tanıklık eder. Dünyanın henüz görmediği ölçüde büyük bir grev hareketine yeniden tanık olduk. 1913’teki devrimci yığın grevine katılanların sayısı en az yarım milyondur. Bu rakam, 1914’te iki milyonu aştı ve 1905 düzeyine yaklaştı. Savaşın öngününde St. Petersburg’da işler, ilk sokak çarpışmalarına kadar geldi dayandı.

Gizli Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, Enternasyonale karşı ödevini tam olarak yaptı. Enternasyonalizmin (sayfa 34) bayrağı onun ellerinde dalgalandı. Partimiz, oportünist gruplarla ve unsurlarla uzun süre önce örgüt olarak ilişkilerini kesmişti; ayakları oportünizm ile ve, “ne pahasına olursa olsun yasaların dışına çıkmama” bağları ile bağlı değildi; bu durum devrimci ödevini yerine getirmede ona yardımcı oldu; tıpkı Bissolati’nin, oportünist partisinden ayrılan İtalyan yoldaşlara yardımcı olduğu gibi.

Ülkemizdeki genel durum “sosyalist” oportünizmin işçi yığınları arasında kök salmasına elverişli değildir. Rusya’da oportünizm ile reformizmin her türünü aydınlar katmanı ile küçük-burjuva vb. arasında görebiliriz, ama politik bakımdan etkin işçi katmanları arasında, bu, önemsiz denecek kadar azdır. Ülkemizde ayrıcalıklı işçi ve masa memuru katmanı çok ince bir katmandır; yasalara uyma fetişizmi burada yaratılamaz. Tasfiyeciler (Akselrod, Potessov, Çerevanin, Maslov ve ötekilerin yönetimindeki oportünist parti) savaştan önce işçi yığınları arasında ciddi bir destekten yoksundu. Dördüncü Devlet Dumasına yapılan seçimler, tasfiyeciliğin karşısında olan tam altı işçi millet vekilinin seçilmesiyle sonuçlandı. Petrograd’da ve Moskova’da legal olarak basılan işçi yayınlarının dağılımı ve bu yayınlar için toplanan paralar, sınıf bilincine varmış işçilerin beşte-dördünün oportünizm ve tasfiyeciliğe karşı olduğunu yadsınmayacak bir biçimde tanıtlamıştır.

Savaşın başından beri çarlık hükümeti, bizim gizli Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin üyesi olan binlerce vasıflı işçiyi tutukladı ve sürgüne gönderdi. Bu durum, ülkede sıkıyönetimin ilanı, gazetelerimiz üzerindeki baskı ve benzeri nedenlerle birlikte, hareketi geriletirdi. Ama gene de partimiz, gizli devrimci faaliyetini sürdürmektedir. Petrograd Parti Komitesi, gizli bir gazeteyi, Proletarski Golos’u yayınlamaktadır. Yabancı bir ülkede yayınlanan Merkez Organı Sosyal-Demokrat’ın makaleleri Petrograd’da tekrar basılıyor ve öteki kentlere gönderiliyor. Bildiriler gizlice basılıyor ve asker kışalarına bile sokulabiliyor. Kent dışında gözden irak yerlerde gizli işçi toplantıları yapılıyor. Son günlerde Petrograd’da metal işçilerinin büyük bir grevi başladı. Bu grevlerle ilgili olarak Petrograd Parti Komitemiz işçilere birkaç çağrı yayınlamıştır.

(...)

V.İ.Lenin

NOT: V.İ.Lenin’in, Sosyalizm ve Savaş adlı kitabından alıntıdır. Güncel oluşu nedeniyle yayınlıyoruz.

(*) Burada geçen tüm “sosyal-demokrasi” sözcükleri “komünizm”, tüm “sosyal demokrat” sözcükleri de “komünist” şeklinde okunmalıdır.

“KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI DELİLA'YA”

Senin sesini ilk duyduğumda çok etkilenmişim. Bir halkın isyanının sesiydi ve öyle yürektendi ki duymamak mümkün değildi. Yüzündeki sıcaklık sesindeki tınıyla öylesine güzel var olmuştu ki, seni ilk gördüğümde hayatımın en önemli insanlarından biri olacağın aklıma gelmemişti hiç. Öyle büyük bir hızla hayatıma girdin ve öyle bir hızla ölümsüzleştin ki ardından sadece bakakaldım. Ölümünün ardından ne söyleyecek söz bulabiliyorum ne de üzüntümü dindirecek bir yer. İnsanın yaşamında susup kalakaldığı anlar vardır işte şu yaşadığım an bunlardan biri. O kadar merak ediyordum ki hayatını. Nerede doğdun, nerede büyüdün ve neydi seni özgürlük savaşçısı yapan güç... Artık biliyorum ki seni özgürlük savaşçısı yapan güç neyse, beni de mücadeleye sıkı sıkıya bağlayan sen ve senin gibi nice ölümsüz savaşçının yüreğinde

ve bilincinde taşıdığı güçtür. Taşıdığımız bu gücü yüreğimde ve bilincimde taşıyarak kavgaya tüm benliğimi katarak yol alıyorum. Kavganın yoğunlaştığı bu son süreçte kimi zaman soruyorum kendime: “Kürt halkından olmanın bedeli 26 yaşında ölmek midir bu ülkede? ya da 3 aylık bir bebekken dahi ileride terörist olur diye katledilmek midir?” Ve neden biz bu kadar uzağız yaşamın kendisine, neden yabancıyız Kürt halkının özgürlük mücadelesine, neden seyirciyiz Filistin’de, Irak’ta ve daha birçok yerde insanlığın öldürülmesine. Çünkü korkutulmuşuz, çünkü yok sayılmışız, çünkü kapı komşumuzu tanıyamayacak düzeye getirilmişiz, değil ki Kürt halkının mücadelesini sahiplenmek, değil ki Filistin’in, Irak’ın halklarının acısını hissetmek. Bu böyle sürmeyecek ama. Ne kadar güçleri varsa devreye soksunlar. Yine de bitiremeye-

cekler devrim savaşçılarını, ölümsüzleşenleri kendine örnek alan kavgaya yoldaşlarını ve devrimin hızlı ilerleyişini. Delilalar, Zilanlar, Sibeller, Aysunlar varoldukça kavgaya zafere kadar hiç bitmeyecek, bitiremeyecekler. Bugün sahip olduğum insani değerlerle kavgaya daha sıkı sarılmak, yaşadığım hayatın mücadelesini vermek ve siz devrim savaşçılarının açtığı yoldan devam etmek birincil görevimdir. Yaşasın devrim, sosyalizm, özgürlük uğruna savaşırken ölümsüzleşen yiğit yoldaşlar, siper yoldaşları. Açtığımız yolda yürümek, ilerlemek sahip olduğum, olacağım en büyük onurdur. Sizden aldığım güçle uyanıyorum her sabah. Ne mutlu bana...

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK
HALKLARININ BİRLEŞİK
DEVİRİM MÜCADELESİ**

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI
KAVGAMIZDA YAŞIYOR
YAŞAYACAK DAİMA...**

Akdeniz’den Bir Leninist...

ADANA’DA TAHLİYE

26 Haziran 2001 tarihinde Ölüm Orucunun 183. gününde ölümsüzlüğe uğurladığımız Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticisi Aysun Bozdoğan yoldaşı mezarı başında 26 Haziran günü bir anma etkinliği gerçekleştirmiştik. Ancak yapmış olduğumuz anma sonrasında 16 arkadaşımız gözaltına alınmış bunlardan aralarında Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi ve G.Antep GEB-DER yöneticilerinin de olduğu 6 arkadaşımız ‘terör örgütü propagandası yapmak’ suçlamasıyla tutuklanıp Adana Kürkçüler F Tipi Cezaevine götürülmüşlerdi. Adana’da Leninist politikaların filizlenmesini ve Aysun yoldaşımızın sahiplenilmesini hazmedemeyen burjuvazi tutuklamalar ile bizlere baskı kurmayı amaçlamıştır. Tutuklanan 6 arkadaşımız 8 Ekim Pazartesi günü mahkemeye çıkarılmışlardır. Tutuksuz yargılanan 2 arkadaşımızın 18 yaşından küçük olmasını gerekçe göstererek mahkeme yargılamaya gizlilik kararı

koymuştur. Mahkeme sırasında gerek mahkeme savcısının saldırgan tavırları gerekse de dışarıda bulunan ailelerimize dönük TMSH polislerinin baskısı. Yaklaşık 1.5 saat süren mahkeme sonrasında 6 arkadaşımız serbest bırakılmışlardır. Tahliye kararından sonra adliye çıkışında arkadaşlarımızın cezaevi ring araçlarına bindirilmelerini beklerken jandarmanın dağılmamızı istemesi üzerine tartışma yaşandı. Jandarma komutanının ‘dağın yoksa askerleri üzerinize salarım “sözleri üzerine bir kişinin” askerler bizim kardeşlerimiz ve çocuklarımız sen kimi kimin üzerine salıyorsun’ demesi üzerine jandarma komutanı kısa bir şaşkınlık yaşadıkten sonra yanımızdan uzaklaşmıştır.

Adliyeden tahliye olmak üzere cezaevine gönderdiğimiz arkadaşlarımızı daha sonra hep beraber cezaevi çıkışından alıp 3.5 ayın vermiş olduğu hasreti gidermek üzere Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi’ne getirdik. Ve tekrar haykırıyoruz hiçbir baskı ve tutuklama terörü bizim Aysun Bozdoğan yoldaşımızı sahiplenmemizi engelleyemez.

**Mücadele Birliği Platformu/
Adana**

Miadı Dolmuş Bir Sistem: KAPİTALİZM

Türkiye’de ve dünyada burjuva parlamentarizm, demokrasi hilesini kullanarak, düzenbaz bir azınlık tarafından atanma ve yetersiz bir çoğunluk tarafından seçilmeyi getirir. Şüphesiz eski yüzyıllarda, o zamanların Avrupasında belki seçme ve seçilme hakkının plebler tarafından da kullanılması için büyük mücadelelere sahne olmuştu. Oysa 21. yüzyılda Türkiye’de ve dünyada sömürücü azınlık, emperyalist-kapitalist sömürü ilişkileriyle parçalanmış çalışan sınıfların üzerinde tahakküm kuruyor. Sadece onların oylarını alarak milyonlarca çalışan nüfusun üzerinde acımasız sömürsünü sürdürüyor ve NATO vb. gibi emperyalist paklarla da yine kar amacıyla, vahşice terör ve soykırımda bulunarak dünya halklarının yok edilmesine çalışıyor. Seçimlerle de buna kılıf uyduruluyor. Örneğin düzen partilerinin son kodamanı AKP’nin patronunun sık sık “ABD’nin stratejik ortağıyız” diye kapitalist sömürü ve emperyalist saldırı ve baskılara kapıyı sonuna kadar açması gibi.

Emek cephesinden baktığımızda ise Türkiye’de emeği ile geçinen emeği ile yaşamaya çalışan, parçalanmış işçi sınıfının ve emekçi halkların öncülüğünde kapitalist üretim biçimine ve kapitalist üretim biçiminin getirdiği emperyalist saldırganlığa ve sömürüye karşı, özel mülkiyet karşıtı olarak mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bilimsel sosyalizm doğrultusunda ve merkezî yetçî bir parti etrafında birleşerek parlamento dışı örgütlenmeye yönelmeli, yerel ve mahalli, demokratik komiteler vasıtasıyla mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Türkiye’de, seçim arifesinde, ABD emperyalizminin stratejik ortaklığıyla övünen AKP gibi sermaye ve özel mülkiyete göbekten bağlı düzen partileri akıl almaz yalan ve vaatlerle oy avcılığına çıktılar. Örneğin AKP, önüne gelene yeşil kart dağıtarak hatta kimlikle herkesin sağlıktan yararlanacağını vaat ederek ve bunu 1 ay içerisinde gerçekleştireceklerinin sözlerini vererek, insanlarımızı ikiyüzlülüğünü bir kez daha göstermiş oldu. Böylesi bir hile ile emekçilerin oylarını aldıktan sonra, seçim sonrasında Maliye Bakanlığı illere gizli bir genelge gönderip yeşil kartları iptal ettirerek, herhangi bir sağlık sigortası olmayan insanların elinden yeşil kartları topluca almaya başladı. Örneğin Antep’te seçimden sonra 180.750 yeşil kart bir daha verilmemek üzere iptal edilmiştir. Bu haberleri Antep basını birkaç kez yansıttı.

Baskı ve soygun düzenini devam ettirmek için üzerinde

yaşadığımız topraklarda yaklaşık 20 milyona yakın insanın asgari ücret dayatması ile çalıştığını ancak bunların en fazla 5 milyonunun SSK’dan yararlandığını biliyoruz. Asgari ücretle 4 kişilik bir ailenin nasıl geçine(meye)ceğini sendikalar ve emek örgütleri sık sık dile getirmekte. Temel gıda maddeleri et, süt, yumurta vs. AB standardından çok daha fahiş fiyatıyla satılmakta. Ve bu ürünlerden lüks tüketim vergisi altında %18’e varan dolaylı

vergiler alınmakta. Ayrıca milyonlarca çocuk gıda sömürsüne maruz bırakılmaktadır. Oysa son iki veya üç yıl içerisinde mutlu azınlık kendi sınıfına mücevher alsın diye hiçbir KDV almadan 15 milyar dolarlık elmas ithal edildiğini basın ve medyadan öğrenmiş bulunuyoruz.

Emekçi halkın tepesine çöreklenmiş olan mutlu azınlık iktidarları, aynı zamanda kendi sömürlerini ve çıkarlarını sağlamaya almak için sık sık yasa ve anayasa değişikliğini, “demokrasinin gereği” olarak öne sürerler. Elbette belirli bir azınlığın çıkarlarını sağlamak için, çıkardıkları yasalarla işçi ve emekçileri bağlamak ve sömürüyü mutlaklaştırmak isterler. 12 Eylül 1982’de askeri cunta, milyonlarca insan üzerinde baskı ve terör estirdi, 650 bin kişi gözaltına alındı ve 7 bin kişi idamla yargılandı, 50 kişi cunta hukukuyla idam edildi Bunların çoğu da cuntacıların dokunulmazlığını da içeren ve halkımıza zorla oylatılarak seçtirilen bir anayasa ile oldu. Mevcut AKP’nin ise “demokratikleşme” adı altında kendi kadrolarınca bir taslak hazırlayıp bunu onaylatacağını ısrarla söylemesindeki zihniyet, sömüren azınlığın azgın sömürsünü yani kapitalizmin yağma ve talanıma daha da artıracak, sınıfsal haklarımızı daha da kötüleştirme çabasından başka bir şey değildir. Milyonlarca insanı sermayenin çıkarlarını savunmaya zorlayan yasalar, insanları kuşatan bir baskı aracı mı yoksa milyonların insanca yaşaması için çoğunluğun yasaları mı? Elbette bu yasaların hepsi sömürücü azınlığın yararına çıkarılan yasalardır. İnsanların yasalar için olmasını değil yasaların insanlar için olmasını ve yasaların çoğunluk tarafından özgür zeminlerde yapılmasını savunuyoruz. AKP’ninse ilk yapacağı, sosyal güvenlik yasasını kuşa çevirmektir. Arkasından baskıcı diğer yasaların geleceğini açıkça görmekteyiz.

Seçimler öncesinde Mücadele Birliği Platformu, seçimlerin bir “demokrasi” düzenbazlığı, bir oyun olduğunu milyonlarca insanın seçim dalaveresiyle kandırıldığını belirtmişti. Şimdi seçimleri boykot etmenin ne kadar doğru bir karar olduğunu yaşadığımız pratiklerle çok daha iyi görmekteyiz.

Ve son olarak da FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK sloganıyla sözlerini burada sonlandırıyorum.

Mücadele Birliği Okuru Emekli Bir İşçi

“İşçiler Kendileri Değiştirse”

Merhaba, gündemde olan anayasa değişikliği ile ilgili bazı işçi arkadaşlarla yaptığımız sohbeti Mücadele Birliği okurlarıyla paylaşmak istedik.

- Merhaba arkadaşlar gündemde olan anayasa tartışmalarıyla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz.

1.İşçi: Hiç haberim yok.

2.İşçi: Haberim yok.

3.İşçi: Günlerdir sürmekte olan anayasa tartışmaları, toplumun büyük bir çoğunluğunun bu tartışmalardan uzak tutulması tek bir şeyi gösteriyor. İşçiler emekçiler sizin için pek bir değişiklik olmayacak!. Hatta anayasa değişikliği için kamp yapan bakanlar ve diğer görevlilerin basın mensuplarını yanlarına yaklaştırmamaları, Kemal Unakıtan'ın kendilerini görüntülemeye çalışan basın mensuplarını azarlaması, başbakanın herkes işine baksın sözü anayasa değişikliğinin toplumsal yaşamda halk için hayati düzenlemeler yapılmadığını gösteriyor. Eğer bizleri ilgilendirseydi, söylendiği gibi sivil bir anayasa olsaydı satır satır madde madde bizleri bilgilendirirlerdi. Oysa durum ortada. Yapılacak referandumda evet mi hayır mı? Peki neye evet neye hayır? Değişecek tek bir şey var emekçilere ekonomik ve politik baskının daha fazla artacağı.

- Peki sizce sistem bu şekilde kaldığı halde yasalarda işçiler lehine maddeler çıkarılması, işçilerin lehine bir iyileştirme sağlar mı?

1.İşçi: İşçiler kendileri değiştirse olur. Kendi ihtiyaçlarına göre değiştirir ama onlar değiştirse de kendilerine göre yapacaklar.

2.İşçi: İyileştirmez. Kendilerine göre yapacaklar.

3.İşçi: Burjuvaların yaptığı değil anayasa değişikliği bir işyerinin yönetmeliğini bile değiştirse onlara güvenmiyorum. Ne zamanki güç bizim elimize geçecek biz o zaman anayasanın birinci maddesini insanın insan tarafından sömürsü yasaklanmıştır yapacağız. İşte o zaman bizim için güzel ve özgür günler başlamış olacak.

-İşçi sınıfı iktidara geldiğinde ilk olarak nasıl değişiklikler gerçekleştirebilir?

1.İşçi: Cezaevlerindeki devrimci tutukluları çıkarmalıyız. Tüm aç insanları doyurup fazla evi olanlardan alıp evsizleri yerleştirmeliyiz.

2.İşçi:Bütün patronları ve onların uşaklarını toplayıp üretime veririz. Çünkü yeni kurulan devletimizin ihtiyacı olacak.

3.İşçi: İlk olarak yeni bir anayasa hazırlanmalı ve bu anayasa çocuk yaşlı demeden bütün emekçilerin düşünceleri sorularak hazırlanmalı gerçek bir halk anayasası olmalı. Çünkü buna çok ihtiyacımız var yıllardır horlanarak eşşek gibi çalıştırılıp hiç bir sözümlüğün dinlenmediği bu toplumda halkın beklentilerini dikkate alacak bir iktidar partisi zaferi daha o anda kazanmış olacaktır.

Kemalpaşa'dan Mücadele Birliği Okurları

NAKSAN PLASTİK'TE DIZGİNSİZ SÖMÜRÜ

Emek sömürüsünün en yoğun olduğu illerden biri olan Antep'te inanılmaz uygulamalar devam ediyor. Yaklaşık 3000 çalışanı olan Naksan fabrikanın bayram tarifi bu dizginsiz sömürüyü gözler önüne serer nitelikte.

Antep'in en büyük sermaye gruplarından biri olan Nakıboğulları bayramı da işçilerine zehir etti. Bayram arifi ve bayram döneminde fabrika çalışanlarına yönetim tarafından gönderilen mesaj şöyle:

“1-)Arife ve bayramda çalışma isteğe bağlıdır. Ancak firmamız bayramda çalışmak zorundadır. Bu nedenle tüm işçilerden geleceğim veya gelmeyeceğim diye imzalı taahhüt alınacak.

2-)Geleceğim deyip de gelmediği takdirde çalışmamızı aksattığından dolayı hesap sorulacak, performansına gerekli not düşülecektir.

3-)Gelmeyeceğini belirtenler ise fazla mesaiye ihtiyaçları olmadıklarını ve firmamızın işinin kendisi için önemsiz olduğunu düşünen kişiler olacağından maaş ayarlamalarında, ücret artışında bu durumlar göz önüne alınacağını şimdiden belirtiyorum.”

Ramazan ayında bütün işçileri oruç tutturmak zorunda bırakan, hocalar getirerek işçilere kaderlerine razı olmaları vaazlarını verdiren, “dini bütün” Nakıboğulları işte bu şekilde işçilerini bayramda da çalışmaya mahkum ediyor. Yani aslında bayramda çalışma isteğe bağlı ama çalışmazsan diyor ve başlıyor tehditler savurmaya. Tıpkı burjuvazinin özgürlük anlayışı gibi, her türlü özgürlüğün var ama paran varsa!

Burjuvaların halini bu yazıyla herkesin görebileceği tarzda gözler önüne sermek istedik.

Ama sanmasın ki bu burjuvalar ve kapitalizm bu zamana kadar posasını çıkardığı, aşağıladığı, yok saydığı işçiler, bir gün kendilerinden hesap sormayacak. İşte o zaman yaptıklarının bedelini çok ağır ödeyecekler ve kaçacak delik arayacaklar.

Antep'ten Devrimci İşçiler

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

KUZEY İRLANDA'DA SINIF ASİSTANLARI GREVDE

Kuzey İrlanda'da, ilk ve orta dereceli okullarda derslere giren sınıf asistanları, 12 yıldır çözülemeyen sorunları olan mesleki yeniden derecelendirme ve ücret eşitsizliği nedeniyle, 26 Eylül günü 1 günlük greve gittiler. UNISON sendikasında örgütlü 2.500 sınıf asistanının yaptığı grev nedeniyle okullar bir gün kapalı kaldı. UNISON, Ekim ayında da 3 günlük bir greve gitmeye hazırlanıyor.

BANGLADEŞ'TE TEKSTİL İŞÇİLERİ DİRENIŞTE

Bangladeş'te ülkenin en büyük serbest üretim bölgelerinden birisi olan Dhaka'daki Telgaon Sanayi Bölgesindeki binlerce tekstil işçisi ücret artışı ve eylem yasaklarının kaldırılması talepleriyle, 22 Eylül Cumartesi günü sokaklara döküldü. Müdahale etmeye çalışan polislerle de çatışan işçiler, otobüsleri ateşe verdiler. Yapılan eylemler sonucu, bölgedeki bir çok fabrikada üretim durdu ve yaklaşık 50 kişi yaralandı.

İşçiler, geçen sene de yasaklanmasına rağmen eylem yapmış, üretilen işçilere aylık 25 dolar asgari ücret ödenmesi konusunda anlaşıl-mıştı. Ancak serbest bölgede bulunan fabrikalardan sadece %20'si bu anlaşmaya uymuştu. Yaklaşık 1 hafta süren eylemler, işçilerin fabrikaların kapatıldığını görmesiyle daha da şiddetleniyor.

30 BİN MISIRLI TEKSTİL İŞÇİSİNDE FABRİKA İŞGALİ

Binlerce Mısırlı tekstil işçisi ülkenin devlet mülkiyetindeki en büyük tekstil fabrikalarından birini işgal etti. Geçen sene Aralık ayında yaptıkları grev ve eylemler başarıyla sonuçlanmış, ancak talepleri kabul edilmesine karşın yerine getirilmemişti.

Sene başından beri ücretlerin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için süren grevlerle sarsılan tekstil sektöründeki bu protestolar, 23 Eylül'de beş işçi temsilcisinin "grev kıskırtıcılığı, yasadışı toplanma ve kamu mülküne zarar verme" suçlarından gözaltına alınmalarıyla birlikte daha da şiddetlendi ve 27 bin tekstil işçisinin fabrikayı işgaline dö-nüştü.

Mısır hükümeti, işçilerin eylemlerine karşı şiddet kullanmaktan çekinmiyor. Tekstil sektöründeki bu eylemlerin, işçileri kendi güçlerine giderek daha fazla güvenir hale getirmesinden ve geçen yıl Aralık eylemlerinde olduğu gibi diğer düşük ücretli sanayi sektörlerine doğru yayılmasından korkuyor. Kahire'de bulunan çeşitli demir-çelik ve çimento fabrikaları işçileri, çeşitli dernekler ve sol partiler tarafından oluşturulan Mahalla İşçileriyle Dayanışma Komitesi de işgalci işçilerin verdikleri mücadeleyi desteklediklerini açıkladılar.

ÇAY İŞÇİLERİ HAKLARI İÇİN EYLEMDE

Hopa Çay Üreticileri Kooperatifi'ne bağlı çay fabrikasında mevsimlik işçi olarak çalışan 26 işçi, ücretlerinin ödenmemesi, sigorta primlerinin yatırılmaması ve kötü çalışma koşulları nedeniyle iş durdurdu. Çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen işçiler, ödeme yapı-lana kadar çalışmayacaklarını, fabrikada nöbet tutacaklarını söylüyor-lar.

EMEKLİ-SEN STANDINA FAŞİST SALDIRI

Tüm Emekliler Sendikası'nın örgütlenme ve toplu sözleşme hakkı ve sendikalarının kapatılmaması için başlattıkları kampanya sürüyor.

Bu kampanyanın bir parçası olarak, 4 Ekim günü, İstanbul Aksaray'da Metro İstasyonu'nun önünde Emniyet Müdürlüğü'nden alınan i-

zinle stand açan Emekli Sen'lilere, üzerlerinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi üniforması bulunan bir grup tarafından saldırı düzenlendi. Emekli Sen standına saldıran kişilere, daha sonra yine İstanbul Büyükşehir Belediyesi amblemi taşıyan bir araçla gelen yeni şahıslar katıldı.

Olay yerine çok yakın noktada bulunan polis aracınımsa olaya müdahale etmediğini belirten Emekli Sen'liler, şikayetçi olmak için gittikleri Büyükşehir Belediyesi'nde ise "nasihat" olarak geri döndüler. Emekli Sen yöneticileri yaptıkları açıklamada bunun faşist bir saldırı olduğunu dile getirdiler.

ANTAKYA HALKINA POLİS SALDIRISI

Antakya Belediyesine ait Arıtma Tesisinden çıkan pis kokuların mahallede yaşam sağlığını engellediğini belirten Akdeniz Mahalle sakinleri, 2 Ekim günü düzenledikleri eylemle arıtma tesisinin kapanmasını istediler. Arıtma Tesisi önünde toplanan yaklaşık 500 kişi, Antakya Belediye Başkanını istifaya çağırarak eylem yaptı.

Çok sayıda demokratik kitle örgütü temsilcisinin katıldığı eylem sonrasında, mahalle sakinleri Antakya Belediyesine doğru yürüyüşe geçti. Polisin engelleme çabalarına rağmen mahalle halkı sloganlar atıp yolu araç trafiğine kapattı. Çevik kuvvet ekiplerinin yürüyüşe müdahale etmesi üzerine mahalle halkı ile polis arasında çatışma yaşandı. Belediye Başkanı ile görüşmeyi başaramayan mahalle halkı, arıtma tesisi-nin kapatılması taleplerini yinelediler.

URUGUAYLI SAĞLIKÇILAR GREVDE

Uruguay'da sağlık sektöründe ücretlerin yükseltilmesi konusunda ki uyuşmazlık sonucu, sağlık personeli 72 saatlik greve başladı. Sağlık personeli, bu yılın başından itibaren geriye dönük biçimde geçerli olmak üzere %20'lik ücret artışı talep etmişti. Ancak hükümet, zammın ocak 2008'den itibaren geçerli olmasını dretiyor.

Ülkedeki sağlık memurları, hükümetin kendilerini ciddiye alması durumunda 1 Ekim itibarıyla genel greve başlayacaklarını da duyurdu.

ESKİŞEHİR'DE 800 İŞÇİ FABRİKA ÖNÜNDE EYLEM YAPTI

Eskişehir'de faaliyet gösteren Toprak Seramik Fabrikasında çalışan yaklaşık 800 işçi, ücretleri ile sosyal haklarının zamanında ödenmediğini ve zorunlu izine çıkarıldıkları için fabrika önünde eylem yaptı.

Fabrika yönetiminden, 2008 yılı izinlerini 2007 yılında zorunlu olarak kullanacaklarını öğrenen işçiler, tesisin önünde bir araya geldi. Fabrikanın faturayı ödeyemediği için doğal gazının kesildiğini dile getiren ve üretim yapılamadığından zorunlu izine çıkarıldıklarını ifade eden işçiler, 2006 yılından beri aylık ücretlerini 3 taksit halinde aldıklarını, ikramiye vb sosyal haklarını da alamadıklarını söylediler.

Eylem dolayısıyla jandarmanın geniş güvenlik önlemi aldığı fabrikada ÇİMSE-İŞ Sendikası örgütlü.

İZBETON'DA GREV SÜRECİ

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzbeton şirketinde çalışan Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler, Belediye ile sendika arasında yapılan TİS'in anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine greve gidiyor.

Toplam 77 madde üzerinde yapılan görüşmelerde 25 maddede anlaşmazlık olduğunu ifade eden sendika, asıl olarak ücret artışı konusunda anlaşma sağlanmadığını belirtti.

YAŞAMIN KAYNAĞI OLAN SU DA SUSUZLUK DA KAPİTALİST SİSTEM ALTINDA İNSANLIĞIN FELAKETİNE DÖNÜŞÜYOR

Tarihi, milattan önce 600'lü yıllara dayanan İstanbul, tarihin en eski ve en gelişmiş şehirlerinden birisi. Özellikle 6.yüzyılda en gelişmiş seviyesine ulaştığında diğer pek çok Avrupa ve Asya medeniyetine göre çok daha ileri seviyedeydi ve sulama kanallarına, altyapı sistemlerine sahipti.

İstanbul, bugün sulama ve altyapı sorunları ile gündemde. Her yanı sularla çevrili ve 2.600 yıllık geçmişe sahip, dünyanın en büyük metropollerinden birisi olan İstanbul, bir taraftan susuzluk, diğer taraftan -alt yapı sorunlarından kaynaklı- sel felaketleri ile anılıyor.

Kapitalizmin dünyamıza getirdiği felaketlerin en büyüğü ve en yok edicisi küresel ısınma, coğrafyamızı susuzluk ve kuraklık tehlikesiyle daha bugünden yüz yüze bıraktı. Başta İstanbul olmak üzere, her yerde kaç gün, kaç hafta, kaç aylık su kaldığı, ne kadar tasarruf edilirse ne kadar kazancımız olur hesaplamaları yapılmaya başlandı. Adeta borsa-daki iniş çıkışlar gibi İstanbul'da da yağışlar ve kaç metre küp yağış olduğu, barajların doluluk oranları tartışılmaya başlandı. Ve su arıtma tesisleri, yeni su kaynakları bulma-taşı-

ma gibi demode yöntemler bir kenara atıldı ve susuzluk sorununa kökten darbe vuracak etkili bir çözüm yoluna gidildi: Yağmur duası!

İstanbul'un duası kabul oldu gerçekten! Öyle bir yağmur yağdı ki, iki gün içinde yağın yağmur, şehrin 12 günlük su ihtiyacını karşıladı. Yanında ölümler, yaralılar ve enkaza dönen şehirle birlikte... İstanbul'da yaşayan, ya da şehirdeki gelişmeleri az buçuk haberlerden takip eden herkes çok iyi bilir ki, İstanbul'a gökyüzünden bir kova su dökerseniz trafik kilitlenir, kazalar olur, evleri, işyerlerini su basar, mahalleler çamur deryasına döner. Her yağmurun ardından da aynı sorunlar, çözüme yönelik aynı tepitler gündeme gelir. Ancak bir sonraki yağmurda görülür ki, henüz değişen bir şey yoktur ve peyzajlara, evlerin balkonlarına dikilen lalelere rağmen sorun çözülmeden kalmıştır.

Binlerce yıllık geçmişe sahip dünyanın en büyük şehirlerinden birinden görülen bu manzaralar, şehrin gerçekten binlerce yıl önceki halini aratır durumda. Bayram günü yaşanan sel baskınları, aslında İstanbul'unun hiç yabancı olduğu bir sahne değil. Kısaca saracak olursak, müdahale edilen sel baskını

1.300, kurtarılan insan sayısı 130, sel baskını sonucu ölü sayısı 1 kişi, yaşanan trafik kazası sayısı 550, bu kazalarda ölü sayısı 3, yaralı sayısı 9, kurtarma çalışmalarına katılan kişi sayısı 180, araç sayısı 130, kullanılmamış hale gelen bir okul ve sular altında kalan yüzlerce araç, kamyon, yolcu otobüsü, yüzlerce ev ve işyeri, botlarla tahliye edilen insanlar... Tam da suya "kuraklık zammı" yapıldığı sırada, "su", gene halkın felaketi oldu.

Yaşamın kaynağı olan su da, susuzluk da, kapitalist sistem altında insanlığın felaketine dönüşüyor. Tüm ekoloji uzmanlarının ve bilim adamlarının söylediği gerçek, çok kısa sürede küresel ısınma nedeniyle dünyanın tüm düzeninin tümünden değişeceği... Bir taraftan su kaynaklarının tükenmesi, bir taraftan buzulların erimesi ve sel baskınları... İnsanlığın doğayı tanıma evresinde "doğal" olan, doğayı kontrolü altında tuttuğu evresinde ise "doğal olmayan" onlarca çeşit felaket, -dep-rem, seller, fırtına-hortumlar, tsunamiler-insanlığı yok etmek için kapıda... Biz de, ellerimizde insanlık tarihinin yüksek birikimi, kapitalizmin üstüne yürüyoruz. O bizi yok etmeden, biz onu yok edebilmek için...

TEZKEREYE KARŞI ORTAK BASIN AÇIKLAMASI

Geçtiğimiz hafta Beytüşşebap'ta korucuların, sonrasında Garbar'da askerlerin ölümünün ardından sınır ötesi operasyon için çıkarılmak istenen tezkere bugün bakanlar kurulunda, bu hafta içerisinde de meclis gündemine alınacak.

Sınır ötesi operasyon ve tezkere tartışmalarıyla beraber basın yayın organlarında hep bir ağızdan haykırılan Kürt düşmanı söylemler, askeri kurumların, hükümetin hedef gösteren açıklamalarının ardından DTP genel merkezi de dahil il - ilçe örgütleri silahlı, taşı saldırıya uğradı, bazı parti binaları kundaklandı. Saldırınlar salıverilirken, DTP'li yöneticiler, belediye başkanları tutuklandı. Halkın oylarıyla seçilmiş milletvekillerine, siyasi partilere, demokratik kurumlara, telefonunda Kürtçe melodi çalan gençlere, gerilla cenazelerine tahammülsüzlük, egemenlerin demokrasi anlayışını bir kez daha berak bir şekilde gösterdi.

Bugün yapılmak istenen, olası "operasyon"u tüm ülke geneline yaymak, linçleri ve yeni saldırıları teşvik etmektir. Kürt illerinde dağ taş bombalanırken, metropollerde de sivil katliamların önünü açarak ırkçı - şoven anlayışı yaygınlaştırma isteğidir. Kürt halkına dönük yeni saldırıları yaygınlaştırmak, yeni Uğur'ları, Enes'leri, Bülent Karataş'ları katletmek için, bugününün Oğün Samast'larını, devletin deyimiyle "iyi çocuklar"ını yaratmaktır.

Bizlere döşen görev, tıpkı 1 Mart'ta karşı durduğumuz gibi, bugün de çıkarılmak istenen tezkereye, bu topraklarda halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi için, ırkçılığa, şovenizme karşı en geniş cepheyle karşı durmaktır.

Biz aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak, Kürt sorununun

geçmişten bugüne katliamlarla ve asimilasyonla çözüme kavuşmama-yacağımı biliyor ve tüm duyarlı kişi ve kurumlara çağrıda bulunuyoruz.

Tezkereye evet demek, daha çok kan dökülmesini, yeni katliamları onaylamaktır.

Halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi için hep birlikte tezkereye HAYIR diyelim.

Alnteri, Antikapitalist, Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Toplum Partisi, Devrimci Hareket, Emek Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Halk Kültür Merkezi, Mücadele Birliği, Odak, Sosyalist Demokrasi Partisi, Sosyalist Dayanışma Platformu

PARTİZAN SORUMLULUĞU

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar mücadelesinin çok yavaş bir gelişim seyri izlediğini düşünenler, diyalektiği olayların nesnel akışında değil de, kendi kafalarının devranında arayanlardır. Onlar olay ve olguların bütünlüklü gelişimini göremedikleri için, sadece anlık yükselme ve düşüşlere göre politika belirliyorlar. Sıçramalı gelişim, onları şaşkınlıktan başka bir şey yapmıyor. Kendilerini durağanlığa alıştırmış olanlar, hızlı gelişmeler karşısında ya paniğe kapılıyorlar ya da hızlı gelişmelerin gelip geçici durağanlığın kalıcı olduğunu düşünüp rutini devam ettiriyorlar.

Ama neylersiniz ki (!) sınıf mücadelesi durduğu yerde durmuyor. Tarihin akışı son derece hızlı. Tüm dünya üzerinde bir kaynaşma, hareketlilik var. Türkiye ve Kürdistan, yıllarca sınıf mücadelesinin en sert yaşandığı ülkeler olarak, doğaldır ki, bütün bu hızlı gelişmelerin odağında bulunuyor. Reformistler adına üzgünüz; ya başka ülkelere gidecekler ya da bu diyarlarda kalıp sınıflar mücadelesinin sert ve acımasız yasalarına boyun eğecekler. Hoş bu anlamda dünya üzerinde gidebilecekleri yerde kalmadı! Her yer tufan!

Şimdi herkesin şu önemli noktayı kesinlikle bilince çıkarması gerekiyor: Zorlu bir sürece giriyoruz. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, eski alışkanlıklarla, çalışma tarzı ve anlayışla kesinlikle karşılanamayacak bir süreç. Sınıfların yeniden mevzilendiği, bur-

juvazinin tüm işçi ve emekçileri, devrimcileri ve komünistleri; ezilen halkları kavgaya davet ettiği bir süreç. Aynı zamanda devrimin olanaklarının da eskisine göre kat be kat arttığı, devletin tepesindeki çatlakların giderek büyüdüğü ve daha da büyüyeceği bir süreç. Başta Kürt halkı olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın saldırılar karşısında devrimci dinamiklerinin harekete geçeceği ve yıkıcı bir güç olacağı, bugünden rahatlıkla görülebilir. Kürt halkı, kendisini savaşa göre ayarlıyor. Sürecin ciddiyetinin farkında. Bu nedenle, sağdan soldan yapılan "itidal" çağrılarına ancak gülebiliyorlar.

Sürecin bildik genel geçer söylemlerle karşılanamayacağı bu denli açıkken, "muhalafetçi devrimcilik" en büyük handikap olarak duruyor önümüzde. Tekelci sermayenin ve devletin devrime ve devrimin güçlerine karşı en ciddi saldırı hazırlıkları yaptığı günümüzde hala "aşırı muhalafet partileri" olarak arz-ı endam edenler, yarın birgün bu saldırılar başladığında bu çizginin beş paralık bir değeri olmadığını görecekler. O zaman geldiğinde onlar için iş işten geçmiş olur mu bilemiyoruz; ama bugünkü çizginin varacağı noktanın burası olacağı açık.

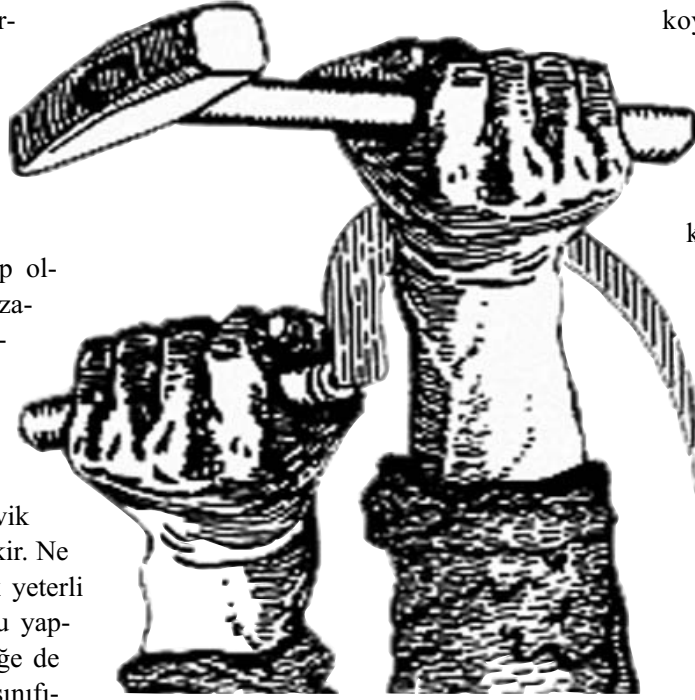
En iyisi biz kendimize bakalım. Kendimize ve kolektifimize sonsuz bir güven duymadan bu süreci karşılamayacağımızı söylemek zorundayız. Özgüven duygularımızın en güçlü olması gereken bir dönemden geçiyo-

ruz. Zor dönem devrimciliği, tam da şimdi zorlu bir sınavdan geçecektir. Şimdi tüm leninist kadroların varmak istediğimiz yeri, sonal amaçlarımızı asla unutmamaları, bir an olsun akıllarından çıkarmamaları gereken bir dönemdeyiz. Günlük pratik faaliyetleri sürdürürken, sürekli bunu düşünmeliyiz. Komünistler olarak, dünyanın son umudu olduğumuzu, bizlerin bozulmaya hakkımızın olmadığını, yaşam gerekçemizin peşinden gitmemiz gerektiğini, burada komünist şair Vapshtarov'un dediği gibi, bir kişinin yaşamının bir önemi olmadığını düşünmeliyiz. Birgün dünya komünizme ulaşacak; o zaman dünya üzerinde ne açlık, ne yokluk, ne savaşlar olacak. İnsanlar birbirlerine tepeden bakmayacaklar, kosmosun kardeşliği adına, yeryüzü umutları adına birbirlerini selamlayacaklar. Bütün çocuklar "kırmızı elmalar gibi" gülebilecekler. Hepimiz her zaman bu büyük amaç için, bu büyük kavgada ölümsüzleşen yoldaşlarımızı düşünmeliyiz. Onların o büyük günleri, "şarkı söyleyen yarınları hazırlamak için" nasıl hayatlarını verdiklerini, o büyük fedakarlıklarını... Che'yi Che yapan özellikleri düşünmeliyiz. Onun, nasıl "yapmaya cesaret ettiği"ni bir kez daha hatırlamalıyız. Şimdi hepimizin daha güçlü olma zamanı. Şimdi hepimiz, yaratıcı düşünmek ve sonra da yapmak zorundayız. Her birimiz, Leninist Parti'nin devrimin partisi olduğunu bilerek, bu büyük iddiayı örgütleme çalışmasına hız vererek gerçekliğe dönüştürmekle yükümlüüz.

Partizan sorumluluğu, her yerde ve her koşul altında kolektifi düşünmek ve onunla birlikte yaşamaktır. Kolektif canlı bir organizmadır. İçimizde yaşayan ve bizimle birlikte büyüyen. Bir komünist militan ne pahasına olursa olsun, bu canlı dinamik yapıyı daha da büyütmeyle yükümlüdür. Hiçbir zorluğun belini bükmesine izin vermeden, canla başla çalışarak, ko-

lektifi hak ettiği yere getirmek, öne çıkarmak, her leninistin öncelikli görevidir. Her alanda kolektifi ileri taşımamızdır. Proletaryanın büyük öğretmeni Dimitrov ne diyordu: “Devrimci bir yapıya sahip olmak yeterli değildir; aynı zamanda devrimci teori silahını da ustalıkla kullanmayı bilmek gerekir. Teoriyi bilmek yeterli değildir, aynı zamanda metin bir bolşevik karakteri ve bolşevik uzlaşmazlığı edinmek gerekir. Ne yapmak gerektiğini bilmek yeterli değildir; aynı zamanda onu yapmak için gereken yürekliliğe de sahip olmak gerekir. İşçi sınıfının çıkarına hizmet eden herşeyi, her ne pahasına olursa olsun yapmaya hazır olmalıyız. Kişisel çıkarlarımızı proletaryanın çıkarlarına bütünüyle bağımlı kılmayı başarabilmelisin.” Gerçekten içinden geçmekte olduğumuz bu süreçte kolektifin çıkarlarını herşeyin üstünde tutmak, kişisel sorunları büyütmek büyük önem arz ediyor. Kişi kendini kolektifin içinde ne kadar eritirse, ne kadar “ben” yerine “biz” derse, o kadar komünistleşir, o kadar partizanlaşır.

Partizan sorumluluğu, her yerde ve her koşulda kolektifi savunmaktır. Asla kolektifi zor duruma düşürecek bir şey yapmamaktır. Kolektif emeği herşeyin üstünde tutmak ve kolektifin tüm değerlerini, başta ideolojik-politik, kültürel değerler olmak üzere, kısıkanlıkla korumaktır. Kolektifi zaafiyete uğratacak tüm zaafılardan, küçük burjuva alışkanlıklardan ve yaşam biçiminden arınmaktır. İdeolojik, politik, pratik saldırılara karşı tam bir sahiplenmeyle hareket etmektir. Kendimize, kolektifimize tam bir güvenle, oportünizme asla ödün vermeyen bir tutum içinde olmaktır. Reformizme karşı, uzlaşmaz bir tutum içinde ol-

mak, onların teşhiri ve tecriti için elimizden gelen bütün çabayı göstermektir.

Partizan sorumluluğu, aynı zamanda kendi eksikliklerimize karşı mücadele etmektir; ağır aksak işleyen yanlara müdahale etmektir (tabii işleyişe uygun olarak) aynı zamanda; kendimizi aşma gayreti göstermektir; sınıf mücadelesinin sarp, zorlu ve dolambaçlı yollarında hiç sapmadan yürümektir. Gözümüzü geleceğe dikmek, hayallerimizi büyütmek, devrim davasından asla vazgeçmemektir.

Partizan sorumluluğu, sınıf mücadelesinin gerektirdiği, yapılmamış her işten kendini de sorumlu görmektir. Gönüllü çalışma için öne çıkma gayretidir; girişkenliktir. İnsiyatif sahibi olmaktır. Ve herşeyden önemlisi, disiplin ve yine disiplindir. Verilen bir görevi aksatmadan yerine getirmek için varımızı yoğumuzu ortaya koymaktır. Görev verilmeden de, yapılması gereken bir iş oldu mu duraksamamaktır. Tam bir özdisiplinle hareket etmektir. Diyelim ki, yanı başımızda sabah erkenden bizi uyandıracak bir yoldaşımız yok. Partizan sorumluluğu, özdisiplinli davranıp erkenden kalkmayı ve devrim için yola

koyulmayı gerektirir. Devrim asla tembelliği kaldırmayacak bir noktaya gelmiştir. Herkes kendini bir kez daha gözden geçirmeli, alışkanlıklarını değiştirmeli ve yeni koşullara uyarlamalıdır. O ünlü şiirde söylendiği gibi: “*Sen burada yemede sonuncu, uykuda sonuncu, edinmede sonuncu, ama ölmeye birinci olmalısın*”.

Devrim şimdi bizden, daha önce istediklerinden fazlasını istiyor. Bunu bilecek hareket etmekte zorundayız. İç savaş koşullarında hiçbir zaman, “normal” bir dönem olmayacaktır. Şimdi herkesin kendisini “düzensizliğin düzeni”ne alıştırmaları gerekiyor. Bu sağlam bir bilinci ve kararlılığı gerektiriyor. Hepimiz, her an her yerde olma bilinciyle hareket etmeli, olayların gelişim hızına ulaşmak için yürüyüşümüzü hızlandırmalıyız. Bugün, hepimizin en büyük sorumluluğu devrimi, yani kolektifimizi büyütmek, onu kitlelerin gözünde önder konuma getirmek olmalıdır.

Leninistler, tüm güçleriyle enerjilerini, yığınların örgütlenmesine, yığın eylemlerinin devrimleştirilmesine, iç savaşın savaşan kadrolarının yaratılmasına harcamalıydılar. Bugün asıl önemli olan bu partizan sorumluluğunu birkaç kadronun değil, kolektifin tamamının göstermesidir. Che gibi olmayı hepimiz hedeflemeli, kapitalizmin dünya üzerinden silinmesi için kendimizi yeniden ve yeniden üretmeli, zaman kaybetmeye tahammül göstermemeliyiz.

Artık hiçbir şey ama hiçbir şey, devrimden daha önemli, devrimden daha vazgeçilmez değildir. Partizan sorumluluğu, devrimi gerçekliğe dönüştürmek için ileri atılmayı zorunlu kılıyor. Murat yoldaşın dediği gibi: **Biz Devrimiz, Devrim Biziz!**